

Chỉ đạo nội dung:
Đại tá, Thạc sỹ Trần Thị Bích Huệ

Biên tập:
Thiếu tá, Thạc sỹ Trần Nữ Quế Phương

Chế bản, sửa bản in:
Trung úy Vũ Thị Hải Hà

Trình bày:
Đại úy Trần Mạnh Hà

MỞ ĐẦU

Trong chiến lược toàn cầu nhằm xác lập vai trò “lãnh đạo thế giới” của chính quyền Mỹ, việc từng bước thực hiện “dân chủ hóa thế giới” theo mô hình của Mỹ và phương Tây là mục tiêu nhất quán, không thay đổi. Để thực hiện mục tiêu đó, họ có rất nhiều biện pháp, thủ đoạn chiến lược khác nhau nhằm thích ứng với tình hình cụ thể ở từng nơi, từng lúc. Trong đó, tạo dựng nên các cuộc “Cách mạng sắc màu” là một trong những biện pháp chiến lược quan trọng nổi lên trong những năm gần đây. Hàng loạt cuộc “Cách mạng sắc màu”, cụ thể như “cách mạng màu cam”, “cách mạng màu chanh”, “cách mạng màu hoa tuy-líp”, “cách mạng nhung”,... đã diễn ra ở nhiều nước. Tuy cách gọi khác nhau, nhưng các cuộc “cách mạng” này đều có nội dung, mục đích, kịch bản, phương thức và công cụ tiến hành tương tự.

Để giúp các đồng chí có tư liệu nghiên cứu về vấn đề này, năm 2005, 2014 TVQĐ đã sưu tầm, chọn lọc và giới thiệu các chuyên đề về “cách mạng nhung” (sau này được gọi là “Cách mạng sắc màu”), “Học thuyết “Phản kháng phi bạo lực” trong “Cách mạng sắc màu” và biến động chính trị - xã hội mang tên “Mùa Xuân A-rập”. Trong đó, các chuyên đề xuất bản năm 2005 cung cấp những thông tin cơ bản về các cuộc “cách mạng nhung” cùng với các biến cố chính trị có liên quan đến các cuộc “cách mạng nhung” và bầu cử ở Nam Tư, Gru-di-a, U-crai-na, Cu-rơ-gu-xtan thời điểm đó,... và mối liên hệ giữa “cách mạng nhung” với chiến lược “diễn biến hòa bình” của Mỹ và phương Tây thời kỳ hậu chiến tranh Lạnh; chuyên đề năm 2014 cung cấp các thông tin về học thuyết “phản kháng phi bạo lực” và những áp dụng, thể hiện của học thuyết vào tình hình chính sự ở một số nước trên thế giới.

Tiếp theo nội dung này, TVQĐ tổng hợp, biên soạn Tài liệu phục vụ nghiên cứu số 1/2016 với nhan đề: ***“Cách mạng sắc màu”: từ lý luận đến thực tiễn.***

Chuyên đề gồm 3 phần:

Phần 1: Tổng quan về “Cách mạng sắc màu”

Phần 2: Các cuộc “Cách mạng sắc màu” tiêu biểu trên thế giới

Phần 3: Âm mưu thực hiện “Cách mạng sắc màu” của các thế lực thù địch ở Việt Nam

Xin trân trọng giới thiệu toàn văn chuyên đề. Thư viện Quân đội rất mong nhận được ý kiến đóng góp của các đồng chí.

Mọi ý kiến xin gửi về:

Phòng Thông tin - Thư mục - Máy tính

Thư viện Quân đội

83 Lý Nam Đế - Hà Nội.

Điện thoại: (069)554556

Fax: (04)38235130

Email: thuvienquandoi@mail.bqp & tvqd@tttt.bqp.vn

PHẦN 1

TỔNG QUAN VỀ “CÁCH MẠNG SẮC MÀU”

1. Khái niệm, nguồn gốc, bản chất của “Cách mạng sắc màu”.

** Khái niệm*

“Cách mạng sắc màu” (thuật ngữ tiếng Anh: “Colour revolution”) hay còn gọi là “cách mạng nhung”, “cách mạng đường phố” là thuật ngữ chỉ các cuộc bạo loạn phi vũ trang, bạo lực chính trị có tổ chức nhằm lật đổ nhà nước đương nhiệm; đồng thời, lập ra bộ máy cầm quyền mới của lực lượng đối lập được Mỹ và phương Tây hậu thuẫn. Thực chất, đó là những phương thức bạo loạn lật đổ phi vũ trang được Mỹ và đồng minh tổ chức thực hiện nhằm thiết lập một chính phủ thân Mỹ và phương Tây ở các nước.

- Sở dĩ gọi là “Cách mạng sắc màu” là bởi những cuộc chính biến, bạo loạn lật đổ diễn ra ở các nước thường được gắn với một màu sắc và mang những ý nghĩa nhất định. Ví dụ: Ở U-crai-na là cuộc “cách mạng cam” (2004) là bởi phe đối lập lấy biểu tượng băng cờ màu da cam để trang bị cho cuộc biểu tình. Ở Cự-rơ-gu-xtan là “cách mạng tuy-líp vàng” (2005) – hoa tuy-líp vàng là loài hoa nở rộ ở vùng rừng núi của Cự-rơ-gu-xtan vào khoảng giữa tháng 3 hàng năm và cuộc “cách mạng” mang tên loài hoa này xảy ra vào tháng 3-2005. “Cách mạng hoa hồng” (2003) tại Gru-di-a, “Cách mạng cây tuyết tùng” (2005) tại Lebanon (Li-băng), “Cách mạng xanh” (2005) tại Kuwait (Cô-oét), “Cách mạng cây dù” tại Hồng Kông (2014), “Cách mạng áo” tại Thái Lan và gần đây nhất tại Ma-lai-xi-a đang diễn ra “Cách mạng nằm” cũng với những ý nghĩa tương tự.

** Nguồn gốc*

- “Cách mạng sắc màu” được bắt nguồn từ chiến lược toàn cầu của Mỹ thời kỳ hậu chiến tranh lạnh hướng tới các mục tiêu đầy tham vọng, đó là:

+ củng cố vị trí siêu cường số một của mình (lợi thế mà Mỹ có được sau khi Liên Xô sụp đổ); kiềm chế các đối thủ cạnh tranh nhằm hình thành thế giới một cực do Mỹ chi phối, lãnh đạo.

+ Chiếm giữ, phong tỏa các nguồn năng lượng chiến lược, trước hết, là dầu mỏ tạo ra nền tảng, điều kiện cho nền kinh tế phát triển ổn định, là yếu tố quan trọng tạo điều kiện cho Mỹ tiếp tục duy trì sức mạnh vượt trội về quân sự; đồng thời khống chế đối với các nước về kinh tế, đặc biệt các nước là đối thủ cạnh tranh tiềm tàng như Nga, Trung Quốc, Ấn Độ,... bảo đảm nền kinh tế Mỹ luôn đứng đầu thế giới.

+ Truyền bá văn hóa, lối sống, dân chủ, nhân quyền theo quan điểm của Mỹ và các nước phương Tây trên khắp thế giới.

- Thực hiện được các mục tiêu trên, một mặt, Mỹ tăng cường sức mạnh quân sự, đẩy mạnh các cuộc chiến tranh quân sự, mặt khác, tiến hành tác động “chuyển hóa hòa bình”, tiến tới bạo loạn lật đổ phi vũ trang nhằm lật đổ các chính phủ không thân thiện với Mỹ.

- Hành động can thiệp vừa tinh vi, vừa công khai trắng trợn của Mỹ và phương Tây đối với các nước để thực hiện mục tiêu “dân chủ hóa” toàn thế giới, nhằm áp đặt quyền thống trị

của Mỹ là nguồn gốc dẫn đến cuộc “Cách mạng sắc màu” trong những năm qua. Nói cách khác, Mỹ và phương Tây hỗ trợ để các lực lượng đối lập do họ tạo dựng và nuôi dưỡng ở bên trong các nước sử dụng phương thức phi bạo lực, bằng sức mạnh của dân chúng biểu tình trên đường phố, thực hiện “cách mạng” mang sắc màu khác nhau để giành chính quyền, thiết lập một chế độ thân Mỹ và phương Tây ở các nước này.

** Đặc điểm*

- “Cách mạng sắc màu” thường xảy ra ở các nước theo chế độ đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập. Tuy nhiên “Cách mạng sắc màu” cũng có thể xảy ra ở những nước theo chế độ độc đảng trong trường hợp lực lượng đối lập hình thành có thực lực và được thế lực bên ngoài hậu thuẫn. Nói cách khác, “Cách mạng sắc màu” có thể xảy ra ở bất cứ nước nào: nước xã hội chủ nghĩa, nước theo định hướng xã hội chủ nghĩa hay nước tư bản chủ nghĩa;

- Mục tiêu chủ yếu của các cuộc “Cách mạng sắc màu” nói chung là thay đổi chính quyền chứ không thay đổi chế độ chính trị - xã hội (trừ các nước xã hội chủ nghĩa và các nước theo định hướng xã hội chủ nghĩa);

- Chủ thể của các cuộc “Cách mạng sắc màu”, ngoài lực lượng đối lập với chính phủ cầm quyền, trước hết là Mỹ và các nước phương Tây. Tuy nhiên, không loại trừ khả năng các nước theo chủ nghĩa Sô-vanh nước lớn cũng có thể là chủ thể của các cuộc “Cách mạng sắc màu”;

- Dù được gọi bằng nhiều tên khác nhau (“Cách mạng sắc màu”, “cách mạng hoa hồng”, “cách mạng tuy-líp vàng”, “cách mạng màu xanh lá cây”,...) hấp dẫn và mang đầy tính mị dân, nhưng cái gọi là “Cách mạng sắc màu” chỉ là phương thức, thủ đoạn mà các thế lực theo chủ nghĩa Sô-vanh nước lớn sử dụng để loại bỏ chính quyền các nước không đi theo quỹ đạo của mình;

- Các cuộc “Cách mạng sắc màu” phản ánh tính chất quyết liệt trong cuộc tranh giành quyền lực và lợi ích giữa các phe phái, lực lượng đối lập nhau trong các quốc gia theo chế độ chính trị - xã hội đa đảng;

- “Cách mạng sắc màu” mang tính chất hết sức nguy hiểm. Bởi vì, nó có thể trở thành tiền lệ trong quan hệ quốc tế ứng xử theo tư duy “chân lý thuộc về kẻ mạnh”, coi thường luật pháp quốc tế, can thiệp thô bạo vào công việc nội bộ của các quốc gia độc lập có chủ quyền. “Cách mạng sắc màu” trở thành một “công nghệ lật đổ” của Mỹ và phương Tây và có thể được các nước theo chủ nghĩa sôvanh nước lớn áp dụng đối với các nước nhỏ không theo quỹ đạo của họ.

** Bản chất*

- “Cách mạng sắc màu” là sự kế thừa công nghệ lật đổ thời kỳ chiến tranh lạnh của Mỹ và phương Tây sử dụng biện pháp hòa bình, lợi dụng mâu thuẫn, khó khăn chính quyền đương nhiệm, mà chính quyền này không tuân theo sự chỉ huy của Mỹ và phương Tây, tạo ra nguy cơ chính trị, thông qua bầu cử tự do và “cách mạng đường phố” để lật đổ chính quyền hợp pháp, dựng lên chính quyền thân Mỹ và phương Tây ở một số nước chứ không tạo ra chế độ mới, tiến bộ hơn ở các nước đó.

- “Cách mạng sắc màu” chỉ làm thay đổi một nhóm cầm quyền này bằng một nhóm cầm quyền khác, mà chưa thể làm thay đổi bản chất bên trong của các nước hay có thể diễn đạt theo cách: “Màu sắc” thì có nhưng “cách mạng” thì không.

- “Cách mạng sắc màu” thực chất là cuộc bạo loạn phi vũ trang, bạo lực chính trị có tổ chức đối với các nước theo chế độ tư bản chủ nghĩa, nhưng không chịu sự chỉ đạo của Mỹ và phương Tây.

- “Cách mạng sắc màu” ở các nước xã hội chủ nghĩa là một biến thể, một hệ quả của chiến lược “diễn biến hòa bình” nhằm lật đổ chế độ xã hội chủ nghĩa, đưa các nước xã hội chủ nghĩa đi theo quỹ đạo tư bản chủ nghĩa.

2. Các dấu hiệu nhận diện “Cách mạng sắc màu”

** Chủ thể của “Cách mạng sắc màu”*

- Chủ thể của “Cách mạng sắc màu” trước hết, là đảng phái, lực lượng chính trị đối lập ở trong nước hình thành từ các trào lưu “dân chủ hóa xã hội” hoặc nảy sinh, phát triển từ sự mâu thuẫn, phân hóa, phân lập trong nội bộ đảng, chính phủ cầm quyền. Lãnh tụ phe đối lập thường là những người bất mãn, cơ hội chính trị, bất đồng với đảng, chính phủ cầm quyền được các thế lực nước ngoài hậu thuẫn, thậm chí nuôi dưỡng để làm “Cách mạng sắc màu” ở trong nước khi có điều kiện, thời cơ.

- Các thế lực bên ngoài có thể coi là chủ thể thứ hai của “Cách mạng sắc màu”. Bởi vì, các thế lực bên ngoài không chỉ là kẻ khởi xướng, kích động, thúc đẩy, vạch kế hoạch, đường hướng, ủng hộ về tinh thần, tài trợ về vật chất mà còn phối hợp chặt chẽ với các lực lượng đối lập trong nước tổ chức và tiến hành các cuộc “Cách mạng sắc màu”. Trong nhiều trường hợp, thế lực bên ngoài đóng vai trò vừa là “tác giả kịch bản” vừa là “đạo diễn” của các cuộc “Cách mạng sắc màu”. Thực tế cho thấy, các nước theo chủ nghĩa Sô-vanh nước lớn thường là chủ thể tiến hành “Cách mạng sắc màu”.

** Đối tượng của “Cách mạng sắc màu”*

Đối tượng của “Cách mạng sắc màu” hết sức đa dạng, “Cách mạng sắc màu” có thể diễn ra ở các nước có chế độ chính trị - xã hội khác nhau. Trong giai đoạn hiện nay, trước hết là các nhóm nước:

- *Thứ nhất là*, các nước xã hội chủ nghĩa và các nước theo định hướng xã hội chủ nghĩa. Nói cách khác, đó là các nước xây dựng, phát triển theo con đường xã hội chủ nghĩa trên nền tảng của chủ nghĩa Mác - Lênin; các nước mà ở đó Đảng Cộng sản giữ vai trò lãnh đạo toàn xã hội, Đảng Cộng sản là đảng cầm quyền. Trước hết, phải kể đến là: Việt Nam, Trung Quốc, Cuba, Cộng hòa dân chủ nhân dân Triều Tiên, Cộng hòa dân chủ nhân dân Lào. Đây là những nước xã hội chủ nghĩa còn lại sau khi chế độ xã hội chủ nghĩa ở Liên Xô và các nước Đông Âu sụp đổ, hệ thống xã hội chủ nghĩa thế giới tan rã. Hiện nay, các nước này vẫn kiên định con đường đi lên chủ nghĩa xã hội và do đó đã, đang và vẫn sẽ là đối tượng, mục tiêu “Cách mạng sắc màu” của các thế lực đế quốc, phản động.

- *Thứ hai là*, Cộng hòa Liên bang Nga và các nước thuộc không gian hậu Xô viết. Đó là các nước hình thành sau khi Liên bang Xô viết tan rã như: U-crai-na, Bê-la-rút, U-dơ-bê-ki-

xtan, Ca-dắc-xtan, Gru-di-a, A-déc-bai-gian, Tát-gi-ki-xtan, Tuốc-mê-ni-xtan, Ác-mê-ni-a, Môn-đô-va, Cu-rơ-gư-xtan, Lát-vi-a, Lít-va, E-xtô-ni-a. Trong đó, có những nước đã bị “diễn biến hòa bình”, xảy ra “Cách mạng sắc màu” và đi theo quỹ đạo phương Tây.

- *Thứ ba là*, các nước do các đảng cánh tả cầm quyền, cũng như các nước nằm ngoài quỹ đạo phương Tây như: Campuchia, Nam Tư (mới), Bra-xin, Ác-hen-ti-na, Vê-nê-xuê-la, Bô-li-vi-a, Ni-ca-ra-goa, Ê-cu-a-đo, Pa-na-ma, Chi-lê. Mỹ và đồng minh xác định cần phải tiến hành “Cách mạng sắc màu” để buộc các nước đó phải đi theo quỹ đạo phương Tây.

- *Thứ tư là*, các nước đối đầu với Mỹ và phương Tây như: Cộng hòa Hồi giáo I-ran, Cộng hòa Xy-ri,...

Đối tượng của “Cách mạng sắc màu” có thể thay đổi trong bối cảnh lịch sử nhất định, tùy thuộc vào diễn biến tình hình chính trị - xã hội thế giới, khu vực và ở từng quốc gia, dân tộc.

** Mục tiêu của “Cách mạng sắc màu”*

- Mục tiêu tổng quát của “Cách mạng sắc màu”: lật đổ chính quyền nhà nước đương nhiệm, trước hết, là lật đổ những người đứng đầu nhà nước như: tổng thống, thủ tướng; đồng thời, lập ra bộ máy cầm quyền mới mà người đứng đầu là thủ lĩnh của các đảng phái, lực lượng đối lập.

- Thực tiễn của cuộc “Cách mạng sắc màu” xảy ra trên thế giới thời gian vừa qua cho thấy mục tiêu sâu xa của các cuộc “Cách mạng sắc màu” này là nhằm phá hoại nền độc lập dân tộc của các quốc gia, dân tộc trên thế giới, thiết lập một thế giới “trong vòng chi phối” của Mỹ và phương Tây. Mục tiêu trực tiếp là lật đổ chính quyền đương nhiệm của các quốc gia mà Mỹ và phương Tây cần khống chế hoặc ban lãnh đạo chính quyền có đường lối không phù hợp với Mỹ và phương Tây, thay đổi lực lượng lãnh đạo, lập ra chính quyền mới chịu sự chi phối của Mỹ và phương Tây.

- Đối với các nước xã hội chủ nghĩa, mục tiêu của “Cách mạng sắc màu” là lật đổ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản, xóa bỏ thể chế chính trị xã hội chủ nghĩa, đưa các nước xã hội chủ nghĩa đi theo quỹ đạo tư bản chủ nghĩa do Mỹ và phương Tây khống chế.

** Các hình thức diễn ra của “Cách mạng sắc màu”*

Hình thức tiến hành “Cách mạng sắc màu” là đấu tranh nghị trường, đấu tranh chính trị, đấu tranh phi vũ trang, phi bạo lực. Nói một cách cụ thể, các cuộc “Cách mạng sắc màu” thường diễn ra dưới hình thức mít tinh, biểu tình tuần hành, giành chính quyền theo cách sử dụng “sức mạnh mềm” để chống lại “sức mạnh cứng”. Thay vì sử dụng bạo lực, “Cách mạng sắc màu” được tiến hành bằng “vũ khí” tâm lý, chính trị, kinh tế, sử dụng quần chúng nhân dân, đặc biệt là những người lập trường tư tưởng không vững vàng, tâm lý không ổn định, dễ thay đổi chính kiến. Đó là những vũ khí cực kỳ nguy hiểm. Nó như “liều thuốc gây nổ” làm cho đảng và chính phủ cầm quyền mất cảm giác nguy hiểm trước giai đoạn đầu tiên của cuộc “Cách mạng sắc màu”. Hành động phi bạo lực của các cuộc “Cách mạng sắc màu” không những làm kiệt sức chính phủ cầm quyền mà còn làm phân hóa xã hội. Điều thường thấy là, nếu chính quyền đáp lại hành động phi bạo lực của lực lượng đối lập bằng bạo lực thì một bộ

phận xã hội sẽ bắt đầu cảm thông với những kẻ nổi loạn và đây chính là một vấn đề hết sức bất lợi đối với chính phủ cầm quyền.

** Thời điểm và địa điểm diễn ra “Cách mạng sắc màu”*

“Cách mạng sắc màu” thường xảy ra vào những thời điểm có các sự kiện chính trị trọng đại như: bầu cử, Đại hội đảng, các ngày lễ lớn,... Thời gian diễn ra và kết thúc một cuộc “Cách mạng sắc màu” thường nhanh chóng.

Thực tế cho thấy, tất cả các cuộc “Cách mạng sắc màu” thời gian qua đều diễn ra vào các thời điểm bầu cử bởi bầu cử thu hút nhiều sự quan tâm, chú ý của người dân trong nước và cộng đồng quốc tế. Chính vì vậy, Mỹ và phương Tây đã lựa chọn thời điểm bầu cử để hỗ trợ, chỉ đạo phe đối lập xuyên tạc tình hình nhằm hạ uy tín ban lãnh đạo đương thời và xuyên tạc kết quả bầu cử, vu cáo chính quyền “gian lận trong bầu cử” để kích động, lôi kéo quần chúng xuống đường biểu tình thực hiện “Cách mạng sắc màu”, lật đổ chính quyền đương nhiệm, xây dựng chính quyền mới thân Mỹ và phương Tây.

Các cuộc mít tinh, biểu tình, tuần hành của dân chúng dẫn tới các cuộc “Cách mạng sắc màu” thường diễn ra ở các thành phố lớn, các khu đô thị, các trung tâm kinh tế, chính trị, xã hội quan trọng của cả nước và đặc biệt là ở thủ đô.

** Thành phần tham gia “Cách mạng sắc màu”*

Thành phần tham gia vào các cuộc mít tinh, biểu tình, tuần hành dẫn tới “Cách mạng sắc màu” hết sức đa dạng và bao gồm công dân thuộc mọi tầng lớp xã hội, nhưng trước hết và chủ yếu là thanh niên, học sinh và sinh viên. Thực tế, các cuộc “Cách mạng sắc màu” diễn ra trên thế giới cho thấy các phong trào như “Otpor” ở Nam Tư, “Pará” ở Ucraina, “Kmara” ở Gru-di-a - lực lượng chủ yếu và đóng vai trò quan trọng trong các cuộc “Cách mạng sắc màu” ở các nước này đều là các phong trào thanh niên và sinh viên.

3. Nguyên nhân, điều kiện xảy ra “Cách mạng sắc màu”

** Nguyên nhân xảy ra “Cách mạng sắc màu”*

- *Những nguyên nhân bên trong dẫn tới “Cách mạng sắc màu”.*

+ Tình hình chính trị - xã hội trong nước khủng hoảng, bất ổn kéo dài mà nguyên nhân chủ yếu là do sự cạnh tranh giành chính quyền giữa các phe phái chính trị. Biểu hiện của nó là: thiếu sự nhất trí về nhiều vấn đề trong đường lối, chính sách đối nội cũng như đối ngoại giữa các nhóm quyền lực trong cơ quan lập pháp, hành pháp.

+ Luật pháp bị buông lỏng, tệ nạn xã hội, tội phạm các loại phát triển, mâu thuẫn tôn giáo, mâu thuẫn dân tộc, xung đột xã hội bùng nổ. Tình trạng xã hội rối ren. Cuộc sống của người dân không được bảo đảm.

Nhiều nhân vật có chức, có quyền từ trên xuống dưới quan liêu, tham nhũng. Giới chóp bu trong chính phủ cầm quyền chuyên quyền độc đoán, không những tham nhũng về tiền của, vật chất mà còn tham nhũng quyền lực (ban phát chức quyền cho những người trong gia đình, họ hàng, đồng hương và những người thân tín bất chấp họ là những kẻ bất tài, vô dụng). Ví dụ: Con rể Tổng thống Sê-vác-nát-de ở Gru-di-a có cơ ngơi trị giá hàng triệu đôla Mỹ. Con rể Tổng thống Kuch-ma trở thành một trong những nhà tài phiệt hàng đầu ở U-crai-na. Còn

Tổng thống A-xca A-cai-ép đã đưa được cả con trai, con gái vào thành phần Quốc hội Cu-rơ-gur-xtan.

- + Tâm trạng bất mãn, bất bình, mất niềm tin, thậm chí chán ghét và muốn thay đổi chính quyền đương nhiệm trở thành vấn đề bức xúc ngày càng lan rộng trong các tầng lớp xã hội.

- + Các lực lượng đối lập ở trong nước kích động, mua chuộc, lôi kéo các tầng lớp xã hội, đặc biệt là thanh niên, sinh viên và thậm chí cả những thành phần tội phạm nổi dậy làm “Cách mạng sắc màu”.

- *Những nguyên nhân, yếu tố bên ngoài dẫn tới “Cách mạng sắc màu”.*

- + Sự hậu thuẫn, chỉ đạo của các thế lực bên ngoài. Các thế lực bên ngoài không những tạo ra, nuôi dưỡng, cổ vũ về tinh thần, tài trợ về tiền bạc, phương tiện vật chất, chỉ đạo về đường lối, chiến lược, chiến thuật, hướng dẫn về phương pháp, cách thức mà còn chủ động phối hợp với các lực lượng đối lập cả trước, trong và sau khi xảy ra “Cách mạng sắc màu”¹.

- + Sự tác động, ảnh hưởng dây chuyền của những cuộc “Cách mạng sắc màu” diễn ra ở các nước, khu vực xung quanh mà người ta gọi là “hiệu ứng đô-mi-nô”. Nói cụ thể hơn, “Cách mạng sắc màu” xảy ra ở nước này có thể tác động, thúc đẩy “Cách mạng sắc màu” nổ ra ở các nước khác khi có điều kiện, thời cơ.

- + Sự thờ ơ, bất lực của cộng đồng quốc tế cũng có thể coi là một tác nhân dẫn đến “Cách mạng sắc màu”. Trước hết là, Liên Hợp Quốc vốn được xem là cơ quan quyền lực tối cao có chức năng bảo đảm an ninh, trật tự thế giới và các nước lớn như Nga, Trung Quốc vốn được xem là đồng minh, là chỗ dựa cho các nước thuộc Liên Xô cũ.

- *Mối quan hệ giữa nguyên nhân bên trong và nguyên nhân bên ngoài.*

Nguyên nhân bên trong có mối quan hệ hữu cơ gắn bó chặt chẽ với nguyên nhân bên ngoài. Có thể nói, thiếu một trong hai nhóm nguyên nhân thì “Cách mạng sắc màu” khó có thể xảy ra hoặc bị thất bại. Nói cách khác “Cách mạng sắc màu” xảy ra là do sự tác động cộng hưởng từ nhiều nguyên nhân, cả nguyên nhân bên trong và nguyên nhân bên ngoài, trong đó, nguyên nhân bên trong giữ vai trò quyết định, nguyên nhân bên ngoài giữ vai trò hỗ trợ, thúc đẩy. Tuy nhiên, có cuộc “Cách mạng sắc màu” xảy ra là do sự cộng hưởng của nhiều nguyên nhân hay chỉ do một số nguyên nhân chứ không nhất thiết phải hội tụ đầy đủ các nguyên nhân.

Đối với các nước xã hội chủ nghĩa, “Cách mạng sắc màu” xảy ra trên nền tảng thực hiện chiến lược “diễn biến hòa bình” của các thế lực thù địch. Do vậy, cần phải đặc biệt chú ý tới các nguyên nhân bên trong, nhất là vấn đề “tự diễn biến”, “tự chuyển hóa” từ bên trong nội bộ.

** Điều kiện và thời cơ diễn ra “Cách mạng sắc màu”*

1. Ví dụ: Ngân sách mà Quốc hội Mỹ quyết định chi cho hoạt động “xúc tiến dân chủ”, phát triển các đảng chính trị đối lập trong hai năm 2006-2007 cho các nước thuộc Liên Xô là 600 triệu USD. Mỹ và phương Tây còn trợ giúp các nước này thiết lập hệ thống truyền thông và cung cấp các phương tiện phát thanh, truyền hình, xuất bản để phục vụ cho hoạt động “cách mạng màu”. Điển hình là Mỹ và EU giúp lực lượng đối lập thành lập xưởng in hiện đại ngay tại trung tâm thủ đô Bishkek (Bis-kếch) in và tán phát các tờ báo, truyền đơn, khẩu hiệu chống chính quyền trong quá trình chuẩn bị và tiến hành cuộc “cách mạng tuy-lip vàng” lật đổ chính phủ cầm quyền của Tổng thống A.A-cai-ép ở Cu-rơ-gur-xtan năm 2005.

- Thể chế chính trị - xã hội đa nguyên, đa đảng. Thực tế cho thấy, các cuộc “Cách mạng sắc màu” xảy ra trong thời gian qua đều ở những nước theo chế độ đa nguyên, đa đảng. Trước khi tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu” lật đổ chính phủ cầm quyền đi theo quỹ đạo phương Tây, Mỹ và Tổ chức an ninh và hợp tác châu Âu (OSCE) cũng đã tính đến điều kiện này. Bởi vì, không có lực lượng đối lập với thủ lĩnh ngang bằng hoặc vượt trội chính phủ cầm quyền thì khó có thể thực hiện được mục tiêu thay đổi “chính quyền đe dọa tới an ninh và lợi ích” của Mỹ và đồng minh. Trong trường hợp muốn gây ra một cuộc “Cách mạng sắc màu” ở những nước có chế độ chính trị - xã hội độc đảng thì trước hết, thế lực bên ngoài bằng mọi cách tạo dựng “ngọn cờ” tập hợp lực lượng, lập ra các tổ chức, đảng phái chính trị đối lập đấu tranh “chống chế độ độc tài, chuyên chế”, đòi thực hiện thể chế chính trị - xã hội đa nguyên, đa đảng. Như vậy, tổ chức, đảng phái chính trị đối lập là điều kiện tiên quyết của một cuộc “Cách mạng sắc màu”. Nói cách khác, nếu không có “ngọn cờ” và tổ chức, đảng phái chính trị đối lập thì sẽ không có lực lượng nòng cốt để tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu”.

- Chính phủ cầm quyền đặc biệt là người đứng đầu bị mất uy tín do cả nguyên nhân khách quan và chủ quan. Một chính phủ hoàn toàn hợp pháp mà mất uy tín thì chính phủ đó sẽ trở nên bất lực và dễ dàng bị cô lập. Nếu trên võ đài có đối thủ cạnh tranh thì đối thủ đó không cần mất nhiều sức để loại bỏ chính quyền đang hợp pháp nhưng bất lực đó. Chính vì vậy, các lực lượng chính trị đối lập cũng như các thế lực ủng hộ nó luôn luôn tìm mọi cách hạ uy tín chính phủ cầm quyền và qua đó hình thành dư luận ủng hộ lực lượng chính trị đối lập, ủng hộ “Cách mạng sắc màu”. Khi mà chính phủ cầm quyền bị mất uy tín, bị cô lập và trở nên bất lực chính là điều kiện, thời cơ để các lực lượng đối lập tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu”.

- Các lực lượng bảo vệ pháp luật, bảo vệ chính quyền như quân đội, công an, viện kiểm sát, tòa án bị vô hiệu hóa thậm chí ngả theo, liên kết với các lực lượng đối lập. Đó cũng là điều kiện, thời cơ nổ ra một cuộc “Cách mạng sắc màu”. Bởi vì khi chính phủ cầm quyền không còn được bảo vệ thì nó dễ dàng bị tấn công và nhanh chóng sụp đổ.

- Các lực lượng chính trị đối lập với chính phủ cầm quyền phát triển nhanh chóng, tạo dựng “ngọn cờ”, thành lập được các tổ chức, đảng phái chính trị, móc nối, câu kết và nhận được sự ủng hộ, giúp đỡ của các thế lực nước ngoài, kích động, lôi kéo được đông đảo quần chúng sẵn sàng tham gia “Cách mạng sắc màu” lật đổ chính phủ cầm quyền. Nói cách khác, lực lượng chính trị đối lập có đủ thực lực, đủ khả năng tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu” cũng là điều kiện không thể thiếu cho một cuộc “Cách mạng sắc màu”.

4. Phương thức, thủ đoạn và công cụ của “Cách mạng sắc màu”

** Phương thức, thủ đoạn*

- Triệt để khai thác và lợi dụng các mâu thuẫn xã hội, mâu thuẫn nội bộ trong chính quyền hiện hành, tạo môi trường thuận lợi cho lực lượng đối lập hoạt động, đấu tranh nghị trường, tìm chọn và dựng “ngọn cờ” dân chủ trong số lãnh đạo hoặc nhân vật có ảnh hưởng bất mãn với chính quyền;

- Đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền nhằm tạo dựng môi trường, kích động hoạt động biểu tình bạo loạn trong quá trình “Cách mạng sắc màu”;

- Các thế lực bên ngoài tăng cường gây áp lực đối với chính quyền đương nhiệm, hỗ trợ, tạo điều kiện thuận lợi cho lực lượng đối lập đẩy mạnh hoạt động chống đối chính phủ trong “Cách mạng sắc màu”;

- Dùng tiền, vật chất để kích động, lôi kéo quần chúng, sử dụng quần chúng làm áp lực đối với chính quyền;

- Sử dụng các phần tử thoái hóa, bất mãn trong chính quyền, bọn tội phạm để công kích, kích động tư tưởng thù địch của quần chúng nhân dân với chính quyền. Các phần tử này thường có biểu hiện bất mãn với chính quyền, thậm chí có hành động chống chính quyền. Chúng sẵn sàng hợp tác với các thế lực chống đối khác hoặc nhận sự trợ giúp từ bên ngoài để công kích chính quyền đương nhiệm, kích động tư tưởng thù địch, chia rẽ của quần chúng và chính quyền, tạo điều kiện cho phe đối lập giành giật quần chúng với chính quyền khi bầu cử.

- Lợi dụng các vấn đề “tự do”, “dân chủ”, “nhân quyền”, “tôn giáo”, “dân tộc” cổ vũ các hoạt động của phe đối lập, vu cáo chính quyền đương nhiệm “vi phạm tự do, dân chủ, nhân quyền”, “đàn áp tôn giáo”, “vi phạm tự do tôn giáo”, “đàn áp sắc tộc” (như ở Séc-bi-a thuộc Nam Tư). Mỹ và phương Tây triệt để lợi dụng những vấn đề này để gây sức ép với chính quyền đương nhiệm, tạo điều kiện thuận lợi cho phe đối lập hoạt động. Phe đối lập được sự hậu thuẫn của các thế lực đế quốc phương Tây nên cũng lợi dụng các vấn đề này để đấu tranh nghị trường, vu cáo chính quyền và đề cao các giá trị “dân chủ, nhân quyền” kiểu Mỹ trong chiến dịch vận động tranh cử của mình.

Thủ đoạn này luôn được áp dụng để tổ chức các cuộc biểu tình phản đối kết quả bầu cử khi phần thắng không thuộc về phe đối lập được Mỹ và phương Tây ủng hộ.

Cụ thể là, để tiến hành “Cách mạng sắc màu”, Mỹ và phương Tây cũng như các tổ chức phi chính phủ (NGO) của họ chú trọng xây dựng, sử dụng mạng lưới truyền thông để phục vụ quá trình bầu cử. Mục đích của họ là sử dụng các cơ quan truyền thông này để tố cáo “gian lận bầu cử” và kích động quần chúng xuống đường biểu tình trong trường hợp cần thiết. Khi phần thắng sau bầu cử không thuộc về phe đối lập thân Mỹ và phương Tây thì ngay lập tức, các cơ quan thông tấn báo chí nước ngoài và các cơ quan truyền thông của phe đối lập ở trong nước đồng loạt đưa tin rầm rộ để tố cáo “có gian lận bầu cử”. Từ đó, nhanh chóng hình thành dư luận chống đối chính quyền trên quy mô lớn, tạo tiền đề thuận lợi cho các cuộc biểu tình của phe đối lập nhằm gây sức ép buộc chính quyền đương nhiệm không công nhận kết quả bầu cử.

Bên cạnh đó, Mỹ và phương Tây sẽ có những hành động can thiệp rất thô bạo như: kích động dân chúng đi biểu tình phản đối chính quyền, mua cử tri bỏ phiếu cho ứng cử viên đối lập; thăm dò dư luận ngay tại các điểm bầu cử với tỉ lệ ủng hộ luôn nghiêng về ứng cử viên đối lập. Nếu xuất hiện kết quả bất lợi cho ứng cử viên của lực lượng đối lập thân Mỹ và phương Tây thì lập tức kêu gọi người dân xuống đường biểu tình phản đối với lí do “có gian lận” và “không minh bạch” trong bầu cử, đòi hủy bỏ kết quả bầu cử, đòi những người lãnh đạo chính quyền đương nhiệm phải từ chức; thậm chí họ còn ngang nhiên tuyên bố thắng cử

và người cầm đầu lực lượng đối lập tự tuyên bố là tổng thống hoặc thủ tướng. Khi chính quyền nước sở tại còn đang lúng túng đối phó thì Mỹ và phương Tây nhanh chóng công nhận chiến thắng của phe đối lập và hậu thuẫn cho ứng cử viên đối lập lên nắm quyền; đồng thời, tuyên bố các biện pháp răn đe, trừng phạt nếu chính quyền đương nhiệm không công nhận kết quả thắng cử thuộc về phe đối lập,...

Đồng thời với việc can thiệp thô bạo về chính trị, Mỹ và phương Tây còn tìm mọi cách gây sức ép về kinh tế với quốc gia đối tượng. Trước hết, Mỹ và phương Tây tìm cách khoét sâu những khó khăn về kinh tế của nước sở tại; đồng thời, tăng cường sử dụng các biện pháp bao vây, cấm vận về kinh tế, thúc đẩy kinh tế các nước này đi vào khủng hoảng. Tiếp đó, Mỹ và phương Tây sẽ đưa ra những mối nhử về kinh tế kèm theo những điều kiện về chính trị.

Dựa vào sức mạnh và tiềm lực kinh tế, Mỹ cho rằng kinh tế thị trường tư bản chủ nghĩa là nền kinh tế dân chủ và tự do, trong đó, nền kinh tế Mỹ là tiêu biểu nhất. Chính vì vậy, để đưa các nước Mỹ cần không chế vào trong quỹ đạo phụ thuộc Mỹ, trước hết, cần phải lợi dụng khoét sâu những khó khăn, bế tắc về kinh tế của nước đối tượng bằng cách tăng cường sử dụng các biện pháp bao vây, cấm vận, tạo ra tình trạng khủng hoảng kinh tế ngày càng trầm trọng; đồng thời, truyền bá “các giá trị dân chủ và tự do” về kinh tế kiểu Mỹ và phương Tây, đề xuất các sáng kiến cải cách kinh tế theo “hình mẫu” của Mỹ và phương Tây. Mặt khác, Mỹ và phương Tây đưa ra những hứa hẹn, cam kết và những khoản viện trợ kinh tế hấp dẫn với điều kiện chính trị “phải thay đổi chính phủ” để lôi kéo dân chúng cùng với phe đối lập, phê phán và lật đổ chính phủ đương nhiệm, lập chính phủ mới thân Mỹ và phương Tây.

Ngoài việc gây sức ép về mặt kinh tế, Mỹ và phương Tây còn tìm mọi cách chuyển hóa về chính trị đối với các quốc gia sở tại. Trọng tâm của vấn đề này là phải cố gắng du nhập, thẩm thấu, thúc đẩy sự phát triển của các giá trị “dân chủ và tự do” theo cách hiểu và cách làm của Mỹ và phương Tây. Đối với những nước Mỹ cần không chế, trước hết, cần phải truyền bá, thúc đẩy “hệ thống giá trị Mỹ” thay thế cho “hệ thống giá trị lỗi thời” của nước sở tại. Trong đó, truyền bá, thúc đẩy sự phát triển của “các giá trị dân chủ và tự do” kiểu Mỹ và phương Tây trong môi trường đa nguyên chính trị của nước sở tại là một nội dung then chốt của “Cách mạng sắc màu”. Mỹ và phương Tây đã thông qua hoạt động của các NGO, cơ quan đại diện của các tổ chức quốc tế tại nước sở tại và sử dụng các “công cụ mềm”, “sức mạnh mềm” như ngoại giao, văn hóa nhằm truyền bá, gây ảnh hưởng sâu rộng về “các giá trị dân chủ và tự do” kiểu Mỹ và phương Tây, làm thay đổi quan điểm tư tưởng, tâm lý của người dân, tạo tâm trạng hoài nghi với chính quyền hiện hành, khuyến khích tư tưởng và hành vi tự do vô chính phủ cũng như mong muốn có một sự thay đổi chính quyền. Tất cả những điều đó là tiền đề tâm lý hết sức cần thiết để Mỹ, phương Tây và lực lượng đối lập có thể huy động quần chúng xuống đường biểu tình, thực hiện kịch bản “Cách mạng sắc màu”.

Và để thực hiện được ý đồ của mình, Mỹ và phương Tây đã hình thành lực lượng, tạo dựng “ngọn cờ” đối lập trong các cuộc “Cách mạng sắc màu”. Việc này, có vai trò hết sức quan trọng trong các cuộc “Cách mạng sắc màu”. Có thể nói, nếu không tạo dựng được lực lượng, không lựa chọn được “ngọn cờ đối lập” thì Mỹ và phương Tây không thể tiến hành được “Cách mạng sắc màu”. Cùng với việc thúc đẩy “giá trị dân chủ và tự do” ở quốc gia đối

tượng, thông qua hoạt động của các cơ quan đại diện và các NGO, Mỹ và phương Tây sẽ tìm chọn và bồi dưỡng các nhân vật được xem như là “thủ lĩnh”, “ngọn cờ” tập hợp lực lượng đối lập. Trong trường hợp chưa tìm được thủ lĩnh “ưng ý”, Mỹ và phương Tây sẽ sử dụng các “thủ lĩnh tình thế” để tiến hành “Cách mạng sắc màu”, sau đó, sẽ thay thế bằng một “thủ lĩnh” khác (như trường hợp ở Nam Tư). Và trong môi trường đa nguyên chính trị của nước sở tại, Mỹ và phương Tây sẽ tìm cách nuôi dưỡng, hỗ trợ phe đối lập trong nước tiến hành đấu tranh chính trị và nghị trường nhằm phê phán, đả kích, làm mất uy tín lực lượng lãnh đạo và chính quyền đương nhiệm, tiến tới thực hiện “Cách mạng sắc màu”. Thực tế cho thấy, những nhân vật như Cô-xtu-ni-xa ở Xéc-bi-a, M.Saacaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li) ở Gru-di-a, IV.Iu-sen-cô ở U-crai-na, C.Ba-ki-ép ở Cư-rơ-gư-xtan, M.Ca-xi-a-nốp và M.Khô-đô-cốp-xki ở Nga,... đều là những nhân vật chịu ảnh hưởng của Mỹ và phương Tây, được Mỹ và phương Tây lựa chọn, hỗ trợ và điều khiển để tiến hành “Cách mạng sắc màu”.

Cụ thể, hoạt động hình thành lực lượng đối lập, tạo dựng “ngọn cờ” để tổ chức một cuộc “Cách mạng sắc màu” được Mỹ và phương Tây tiến hành như sau:

- Lực lượng đối lập trong nước chủ yếu bao gồm những cá nhân và tổ chức có tư tưởng, đường lối kinh tế, chính trị thân Mỹ và phương Tây, hình thành và phát triển trong môi trường chính trị đa nguyên, là lực lượng đối trọng với chính quyền đương nhiệm, giữ vai trò quyết định thắng lợi của “Cách mạng sắc màu”; đồng thời cũng là lực lượng sẵn sàng thay thế khi xuất hiện “khoảng trống quyền lực”.

- Để thực hiện “Cách mạng sắc màu” ở một quốc gia nào đó, trước hết, Mỹ và phương Tây phải tìm cách phát hiện các nhân vật, tổ chức có tư tưởng, đường lối kinh tế, chính trị thân Mỹ và phương Tây, từ đó, nhen nhóm, nuôi dưỡng, tạo dựng “ngọn cờ”, xây dựng lực lượng đối trọng với chính quyền đương nhiệm. Mỹ và phương Tây tổ chức các lớp huấn luyện công khai hoặc bí mật cho lực lượng này về kiến thức, kinh nghiệm đấu tranh phi vũ trang, kỹ năng tổ chức và kích động quần chúng xuống đường biểu tình chống chính quyền¹.

- Sử dụng các biện pháp kinh tế, chính trị, ngoại giao hỗ trợ thiết thực cho phe đối lập tiến hành các hoạt động chống đối chính quyền. Các hoạt động của phe đối lập chủ yếu bao gồm: tiến hành đấu tranh chính trị và nghị trường để phê phán, đả kích, làm mất uy tín lực lượng lãnh đạo và chính quyền đương nhiệm, gây mâu thuẫn, chia rẽ nội bộ lãnh đạo cao cấp của nước sở tại, tuyên truyền vu cáo tạo dư luận xã hội phê phán, chống đối chính quyền, kích động tâm lý bất mãn, bất tín nhiệm của quần chúng tổ chức biểu tình phản đối chính phủ, đòi chính phủ từ chức,... Khi xuất hiện tình huống và thời cơ thuận lợi, tổ chức thực hiện bạo loạn, sử dụng sức mạnh quần chúng bị kích động để giành quyền lãnh đạo.

Bước tiếp theo là mua chuộc các nhân vật lãnh đạo cấp cao trong chính quyền sở tại, vô hiệu hóa các cơ quan bảo vệ pháp luật, nhất là lực lượng vũ trang. Trước hết, Mỹ và phương Tây triệt để khoét sâu mâu thuẫn, bất đồng trong nội bộ lãnh đạo cao cấp của nước sở tại, tìm cách chia rẽ các cơ quan quyền lực nhà nước, mua chuộc, lôi kéo những nhân vật giữ vai trò,

1. Diễn hình như Mỹ và phương Tây đã tổ chức lớp huấn luyện bí mật vào tháng 3-2000 tại Hung-ga-ri cho 24 nhân vật cốt cán thuộc phe đối lập ở Nam Tư; thông qua một số NGO tổ chức các khóa học tương tự ở Cư-rơ-gư-xtan, U-crai-na và Xéc-bi-a; Quỹ Soros nhiều lần đưa M.Saacaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li) đến Xéc-bi-a học tập kinh nghiệm đảo chính phi bạo lực.

vị trí quan trọng trong bộ máy chính quyền, lực lượng vũ trang và sử dụng các nhân vật này trong các tình huống, thời điểm thích hợp của “Cách mạng sắc màu”. Thực tiễn “Cách mạng sắc màu” tại Nam Tư, Gru-di-a, U-crai-na, Cu-rơ-gu-xtan,... cho thấy Mỹ và phương Tây đã thành công trong việc chia rẽ, mua chuộc một số nhân vật lãnh đạo cao cấp trong lực lượng quân đội, an ninh của nước sở tại. Khi có “sự biến” xảy ra, chỉ huy lực lượng quân đội, an ninh của các nước này hoặc đứng về phe đối lập, phản bội chính quyền, hoặc “làm ngo”, “đứng ngoài sự biến”, không thực hiện mệnh lệnh của chính quyền. Trong khi đó, ở U-dơ-bê-ki-xtan, chỉ huy quân đội, an ninh thể hiện lòng trung thành với chính quyền, chấp hành nghiêm mệnh lệnh của Tổng thống Ca-ri-mốp, kịp thời điều động lực lượng kiên quyết tiến công tiêu diệt những phần tử bạo loạn vũ trang ở An-di-gian, Ca-ra Xu, Kô-ra-súp, Pakh-ta-báp, giải tỏa các mục tiêu bị chiếm giữ... nên đã dập tắt được “Cách mạng sắc màu” trong một thời gian ngắn.

Ví dụ, để tiến hành “cách mạng cam” tại U-crai-na Mỹ và phương Tây đã can thiệp, gây sức ép như thế nào với chính quyền đương nhiệm?

Ở U-crai-na, sau khi kết quả bỏ phiếu vòng hai với phần thắng thuộc về ứng cử viên Ya-nu-kô-vích của phe cầm quyền, ngay lập tức, ứng cử viên đảng đối lập Yu-sen-kô được Mỹ và phương Tây hậu thuẫn tuyên bố “có gian lận trong bầu cử” và kêu gọi những người ủng hộ xuống đường biểu tình. Cũng gần như đồng thời, Mỹ yêu cầu Ủy ban bầu cử U-crai-na không công bố kết quả kiểm phiếu vì “có những cáo buộc” Ủy ban đã tăng số phiếu cho ông Ya-nu-kô-vích. Oa-sinh-tơn tuyên bố không công nhận kết quả bầu cử và đe dọa xem xét việc điều chỉnh quan hệ với U-crai-na. Một số nước phương Tây khác như Đức, Hà Lan, Ca-na-đa cũng tuyên bố “có gian lận” trong bầu cử tại U-crai-na. Trước sức ép của Mỹ, một số nước phương Tây và sức ép của các cuộc biểu tình do phe đối lập tổ chức, chỉ trong hai tuần, Chính phủ U-crai-na đã đi đến quyết định bầu cử lại. Đó là cơ hội để phe đối lập của Yu-sen-kô đảo ngược tình thế.

** Các giai đoạn để thực hiện cuộc “Cách mạng sắc màu”*

- Giai đoạn chuẩn bị

Đây là giai đoạn đầu tiên trong một cuộc “Cách mạng sắc màu”. Đây là giai đoạn tạo ra các điều kiện cần thiết cho việc gây ra một cuộc “Cách mạng sắc màu” thông qua các hoạt động sau đây:

+ Mở các chiến dịch tuyên truyền trên hai mặt. Một mặt tuyên truyền nhằm hạ uy tín của chính phủ cầm quyền bằng các thủ đoạn: khoét sâu, thổi phồng những sai lầm, khuyết điểm, yếu kém của chính phủ đương nhiệm, vu cáo, xuyên tạc, bịa đặt để dựng lên hình ảnh một êkíp lãnh đạo đất nước hiện tại là những kẻ “độc tài”, “chuyên chế”, tham nhũng... cần phải loại bỏ nếu không quốc gia, dân tộc sẽ lâm nguy. Mặt khác, tuyên truyền tô vẽ cho các nhân vật thuộc lực lượng đối lập như những “anh hùng dân tộc”, đem lại tự do, dân chủ, công bằng, no ấm cho nhân dân. Từ đó, kích động quần chúng nhân dân nổi dậy làm “Cách mạng sắc màu”;

+ Tạo dựng “ngọn cờ” tập hợp lực lượng, thành lập các đảng phái, tổ chức chính trị đối lập hoặc khôi phục các tổ chức đảng phái chính trị đã bị cấm hoạt động trước đó để có thủ

lĩnh và lực lượng nòng cốt của “Cách mạng sắc màu”. Những nhân vật được chọn làm thủ lĩnh của lực lượng chính trị đối lập phải thỏa mãn yêu cầu: vừa được các thế lực bên ngoài, vừa được một bộ phận đáng kể thuộc các tầng lớp xã hội ở trong nước chấp nhận;

+ Huấn luyện, bồi dưỡng kiến thức, kinh nghiệm, phương pháp, cách thức, thủ đoạn chống phá, lật đổ chính quyền cho lực lượng nòng cốt của cuộc “Cách mạng sắc màu”. Ví dụ: tháng 3-2000, cơ quan đặc biệt của Mỹ và Tổ chức an ninh hợp tác châu Âu - OSCE đã mở lớp “bồi dưỡng chống đối phi bạo lực” cho 24 nhân vật chủ chốt của lực lượng đối lập Chính phủ Nam Tư do Tổng thống S.Mi-lô-sê-vích đứng đầu. Phương Tây cũng đã bố trí cho M.Saacaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li), thủ lĩnh phe đối lập ở Gru-di-a tới Nam Tư để học tập, trao đổi về kinh nghiệm tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu”;

+ Thâm nhập người và phương tiện vào các nước là đối tượng của “Cách mạng sắc màu”. Ví dụ như: tháng 5-2004, cơ quan đặc biệt Mỹ và Tây Âu đã đưa hơn 1.000 chuyên gia lật đổ tới 14 tỉnh của U-crai-na để truyền thụ “công nghệ cách mạng sắc màu” cho lực lượng đối lập ở nước này. Nhiều tổ chức chính phủ và phi chính phủ của Mỹ và phương Tây tới các nước là đối tượng của “Cách mạng sắc màu” để tài trợ kinh phí cho việc hình thành, phát triển lực lượng đối lập. Đi đầu trong việc “xuất khẩu dân chủ” Mỹ ra nước ngoài là các tổ chức: “Viện xã hội mở” của nhà tài phiệt Mỹ George Soros, “Viện Dân chủ quốc gia” của Đảng Dân chủ Mỹ, “Viện Cộng hòa” của Đảng Cộng hòa Mỹ. Người ta tính rằng, Mỹ và Tây Âu đã chi 41 triệu USD cho cuộc “cách mạng nhung” hạ bệ Tổng thống Nam Tư S.Mê-lô-sê-vích vào năm 2000 và chi 14 triệu USD cho cuộc “cách mạng da cam” để lật đổ chính phủ của Tổng thống Kuch-ma và Thủ tướng Ya-nu-cô-vích thân Nga vào năm 2004;

+ Thành lập các trung tâm chỉ huy, chỉ đạo cuộc “Cách mạng sắc màu”. Ví dụ: vào năm 2000, phương Tây đã lập ra “Văn phòng thúc đẩy dân chủ” ở Nam Tư; năm 2002 lập “Văn phòng thúc đẩy dân chủ” ở Gru-di-a để điều hành cuộc “Cách mạng sắc màu” ở các nước U-crai-na, Cu-rơ-gur-xtan, Ca-dắc-xtan, A-déc-bai-gian, Bê-la-rút,...;

+ Chuẩn bị tài chính, phương tiện, vật chất kỹ thuật cho cuộc “Cách mạng sắc màu” như: tiền, lều bạt, thực phẩm cho những người tham gia biểu tình, tuần hành, phương tiện truyền thông,...;

+ Lập kế hoạch chi tiết cho việc tiến hành một cuộc “Cách mạng sắc màu” như: thời gian, địa điểm, lực lượng, phương tiện cho cuộc biểu tình, mít tinh, tuần hành chống chính phủ cầm quyền hoặc cho các cuộc bầu cử giành chính quyền. Trong kế hoạch có dự kiến các tình huống xảy ra và phương án xử lý từng tình huống.

- Giai đoạn tiến hành “Cách mạng sắc màu”

Khi công việc chuẩn bị đã hoàn tất và khi điều kiện, thời cơ chín muồi, phe đối lập ở trong nước phối hợp với các thế lực thù địch ở nước ngoài tiến hành cuộc “Cách mạng sắc màu”. Cụ thể là:

+ Ở trong nước: lực lượng đối lập liên tục gây sức ép với chính phủ cầm quyền bằng các cuộc biểu tình, bãi công, bãi khóa, bãi thị, mít tinh, biểu tình, tuần hành tố cáo, lên án và đưa ra các yêu sách đòi chính phủ cầm quyền từ chức. Tại các cuộc mít tinh, thủ lĩnh phe đối

lập đọc diễn văn tuyên bố cương lĩnh xây dựng đất nước và kêu gọi quần chúng đứng lên lật đổ “chế độ độc tài, chuyên chế”; đồng thời, thông báo sự ủng hộ của dư luận trong và ngoài nước đối với cuộc “Cách mạng sắc màu” thay đổi chính phủ cầm quyền.

+ Ở ngoài nước: các thế lực bên ngoài biểu thị thái độ đồng tình, ủng hộ “lực lượng dân chủ” trong cuộc “Cách mạng sắc màu” lật đổ chính quyền “độc tài, chuyên chế”. Cụ thể là: gia tăng sức ép đối với chính phủ cầm quyền bằng các thủ đoạn: cô lập về ngoại giao, đe dọa trừng phạt, cắt viện trợ, thậm chí đưa ra yêu sách trắng trợn khi mà tình hình diễn ra không theo đúng ý đồ của thế lực bên ngoài. Điển hình là trường hợp của U-dơ-bê-ki-xtan và A-déc-bai-gian. Khi chính phủ cầm quyền ở nước này đập tan âm mưu cướp chính quyền bằng “Cách mạng sắc màu” của phe đối lập thân phương Tây, Ngoại trưởng Mỹ Rice tuyên bố: *“Sự phát triển quan hệ tiếp theo giữa Mỹ và U-dơ-bê-ki-xtan sẽ phụ thuộc vào tính chính xác của cuộc điều tra về sự kiện An-đi-gian”*. Hơn thế nữa, Mỹ còn đe dọa “sẽ thu lại 22 triệu USD cho U-dơ-bê-ki-xtan nếu nước này không cho phép phái đoàn điều tra quốc tế tới An-đi-gian (nơi cuộc “Cách mạng sắc màu” nổ ra bị thất bại).

- Giai đoạn kết thúc

Các cuộc “Cách mạng sắc màu” thường diễn ra trong một thời gian nhất định và kết thúc hoặc là thành công hoặc là thất bại.

Trong trường hợp thất bại: các thế lực bên ngoài tiếp tục bênh vực phe đối lập, lên án, trả đũa chính phủ cầm quyền. Ở bên trong, phe đối lập có thể tiếp tục chuẩn bị cho một cuộc “Cách mạng sắc màu” khác khi có điều kiện và thời cơ.

Trong trường hợp thành công: chính phủ cầm quyền bị lật đổ thì phe đối lập sẽ xúc tiến ngay việc thành lập chính phủ cầm quyền mới theo sự chỉ đạo của thế lực bên ngoài. Trước hết, chính quyền mới sẽ thực hiện các biện pháp để bảo vệ “thành quả” của “Cách mạng sắc màu” bằng việc thực hiện các chính sách đối ngoại, đối nội như: thiết lập quan hệ ngoại giao với các nước ủng hộ cuộc “Cách mạng sắc màu” của họ và tuyên truyền để được sự công nhận rộng rãi của dư luận quốc tế cũng như trong nước. Trong chính sách đối nội thì tập trung vào việc củng cố quyền lực đi đôi với việc thực hiện các biện pháp trấn áp lực lượng của chính quyền bị lật đổ.

* *Học thuyết “Phản kháng phi bạo lực” – Công cụ của mọi cuộc “Cách mạng sắc màu”*

Qua nghiên cứu nguyên nhân, diễn biến và kết cục các cuộc “Cách mạng sắc màu” trong những năm gần đây ở nhiều quốc gia, trong đó có Ma-kê-đô-nhi-a, nhiều chuyên gia nghiên cứu chính trị quốc tế nhận định rằng kịch bản các biến động chính trị-xã hội đó đều có nhiều điểm chung và được xây dựng trên cơ sở của một học thuyết chính trị ra đời ở Mỹ và được sử dụng làm công cụ để một số thế lực lật đổ chính thể ở những quốc gia đi ngược lại lợi ích của họ. Đó là Học thuyết phản kháng phi bạo lực (Theory of Nonviolent Resistance) mà tác giả là Gen Sáp (Gene Sharp)-một nhà hoạt động xã hội Mỹ sáng lập.

Gen Sáp còn được biết đến là người sáng lập một tổ chức phi chính phủ nổi tiếng ở Mỹ có tên là Viện An-be Anh-xtanh. Viện này nhận được tài trợ từ Quỹ quốc gia hỗ trợ dân chủ,

Quỹ Pho và Viện nghiên cứu quốc tế của Đảng Cộng hòa, và có mối quan hệ gắn bó với Trung tâm phân tích chính trị RAND-những tổ chức “phi chính phủ” đã từng đứng đằng sau nhiều cuộc “Cách mạng sắc màu” trên thế giới như ở Gru-di-a, U-crai-na, Ai Cập,...

Các chuyên gia chính trị và quân sự Mỹ rất quan tâm đến Học thuyết “phản kháng phi bạo lực” của Gen Sap kể từ khi quân đội Liên Xô tiến vào Tiệp Khắc năm 1968. Từ năm 1970, Nhà Trắng theo đuổi tham vọng không chế tiềm lực quân sự của Liên Xô và bắt đầu nghiên cứu soạn thảo phương pháp phản kháng phi bạo lực. Năm 1983, theo sáng kiến của Gen Sap, ở Bô-xton (Mỹ) thành lập Trung tâm quốc tế nghiên cứu về phản kháng phi bạo lực, còn được gọi là Viện An-be Anh-xtanh. Lần đầu tiên, Viện này sử dụng kết quả nghiên cứu của Gen Sap trong các hoạt động nhằm ngăn chặn ảnh hưởng của Liên Xô ở Trung Âu và Đông Âu. Để thực hiện chiến lược xây dựng trật tự thế giới mới do Tổng thống Mỹ G.H.Bu-sơ đề xuất trong những năm 1989-1993, Chiến lược hành động phi bạo lực chiến lược, gọi tắt là SNA (Strategic Nonviolent Action), được áp dụng trong thực tế tại những khu vực quan trọng nhất theo quan điểm địa-chính trị của Mỹ là Đông Âu, Trung Đông, Châu Á-Thái Bình Dương, Châu Phi và Mỹ La-tinh.

Bản chất và cơ chế của Học thuyết phản kháng phi bạo lực được trình bày trong hai cuốn sách của Gen Sap với tựa đề "Từ chuyên chế đến dân chủ" và "Cuộc đấu tranh giải phóng". Những cuốn sách này trên thực tế là “bảo bối” hướng dẫn hành động cho những ai tham gia hoạt động lật đổ chính quyền của một quốc gia.

Theo Gen Sap, có thể lợi dụng sức mạnh của “quần chúng nhân dân” để làm sụp đổ bộ máy quyền lực của nhà nước, làm tan rã các cơ quan quyền lực, kích động các cuộc xung đột trong nội bộ một quốc gia, dẫn tới cuộc khủng hoảng kinh tế và nhiều quá trình mang tính chất tàn phá khác có tác dụng làm suy yếu và dẫn tới sự tan rã chế độ chính trị. Trên thực tế, cái gọi là “quần chúng nhân dân” ở đây trước hết là các lực lượng được đào tạo bài bản về công nghệ lật đổ, kể cả các phần tử khủng bố, được trà trộn vào đám đông dân chúng bị mê hoặc bởi các khẩu hiệu “đòi dân sinh”, “dân chủ”, “cải cách”, “chống tham nhũng”.

Gen Sap cho rằng, các hoạt động phản kháng phi bạo lực phải được núp dưới khẩu hiệu "xúc tiến dân chủ" và “đấu tranh vì quyền tự do hóa", “chống tham nhũng”,... nhưng nhất thiết phải lật đổ bộ máy quyền lực hiện hành. Theo Gen Sap, chỉ có lật đổ bộ máy quyền lực thông qua việc làm sụp đổ nền kinh tế, làm tan rã các cơ chế quyền lực, gây bạo loạn và trong trường hợp cần thiết phải can thiệp quân sự từ bên ngoài như ở Nam Tư năm 1999, Li-bi năm 2011, Xy-ri từ năm 2011 tới nay. Đó là tất cả những gì mà Gen Sap gọi là "phản kháng phi bạo lực".

Gen Sap từng nhấn mạnh rằng, phản kháng phi bạo lực hoàn toàn không phải là sự phản kháng của người dân trong khuôn khổ pháp luật, cũng không hoàn toàn phủ nhận bạo lực, càng không phải là việc thiết lập đối thoại và đàm phán mà là phải xoá bỏ luật pháp và nếu cần phải sử dụng cả bạo lực. Trong số 198 phương pháp của cái gọi là "phản kháng phi bạo lực" do Gen Sap đề xuất bao gồm cả bạo lực và các hoạt động tội phạm đã từng bị lên án trên khắp thế giới như làm giả tài liệu, in tiền giả, cướp bóc, giết hại, ám sát, tự thiêu, đột

nhập các công trình được bảo vệ, bạo loạn, chiếm đóng và tất nhiên sẽ xảy ra thương vong, thậm chí là thương vong lớn.

Theo học thuyết của Gen Sap, phản kháng phi bạo lực sẽ làm tan rã một quốc gia theo 3 giai đoạn:

Giai đoạn 1: hình thành các “hoạt động mềm” như mít tinh, biểu tình chống chính phủ với khẩu hiệu như “chống tham nhũng”, “chống gian lận cuộc bầu cử”, “chống cường quyền”, “vì sự công bằng xã hội”,... Mục đích trong giai đoạn này là thử khả năng phản kháng có thể huy động trong xã hội, kiểm tra phản ứng của bộ máy cầm quyền, tổ chức các nhóm phản kháng cục bộ từ đó phát triển thành phong trào chống chính phủ trên khắp cả nước.

Giai đoạn 2: làm mất uy tín bộ máy quyền lực nhà nước và các cơ quan quyền lực khác, thậm chí lôi kéo và vận động các quan chức và nhân viên chính phủ tham gia các hoạt động phá hoại.

Giai đoạn 3: trực tiếp lật đổ chế độ cầm quyền.

Kịch bản phản kháng phi bạo lực tuân theo một quy tắc chung là tìm ra những điểm yếu nhất ở bộ máy cầm quyền hiện hành, thậm chí gán thêm những hạn chế hay khiếm khuyết và làm cho nó trầm trọng thêm. Từ đó, gán tất cả những gì tiêu cực trong xã hội và đất nước cho bộ máy cầm quyền. Đây là một hình thức lật đổ chính phủ kiểu mới hoặc là một hình thức chiến tranh hiện đại nhằm cùng một mục tiêu như chiến tranh trong những thời đại trước là làm tan rã bộ máy quyền lực của đối phương.

Trong cuộc “chiến tranh” đặc biệt này, “người lính” lại chính là công dân của một nước bị mua chuộc và bị lôi kéo vào hoạt động lật đổ chính quyền. Được vũ trang bằng những mục tiêu ảo tưởng, hành động của họ tương tự như những tế bào ung thư sẽ hủy hoại hệ thống chính trị của nhà nước sở tại và rút cuộc phá hoại đất nước.

Vũ khí chủ yếu của loại hình chiến tranh mới này là thông tin. Hiện nay, việc sản xuất các băng ghi hình và truyền bá thông tin có thể dễ dàng thực hiện đối với tất cả mọi người thông qua truyền hình và mạng Internet. Vì thế, cuộc chiến này không có chiến tuyến, khó phân biệt đâu là địch, đâu là ta, còn đối phương có mặt ở khắp nơi nên không dễ đối phó.

Hành động phản kháng phi bạo lực đặt nhà cầm quyền nước sở tại lâm vào tình trạng rất khó xử. Nếu sử dụng các lực lượng bảo vệ pháp luật trấn áp người “biểu tình” thì ngay lập tức những hành động đó được ghi hình và tung ra khắp thế giới và các lực lượng đối lập mượn cớ ấy vu cáo “chính phủ đàn áp người dân” và “vi phạm nhân quyền”, từ đó, kêu gọi “cộng đồng quốc tế” vào cuộc, thậm chí cả Liên Hợp Quốc.

Nhìn lại các “Cách mạng sắc màu” trong những năm gần đây, có thể thấy các biến động chính trị-xã hội đó diễn ra đúng như những gì mô tả trong Học thuyết phản kháng phi bạo lực của Gen Sap. Vì thế, các quốc gia cần hết sức cảnh giác và không thể coi nhẹ các hành động “biểu tình hòa bình” bởi không loại trừ khả năng đằng sau đó có thể là mưu toan của một số thế lực núp dưới chiêu bài này để thực hiện chiến lược “diễn biến hòa bình” hay nói theo cách của người dân là “mượn gió bẻ măng”.

5. Vai trò của các tổ chức phi chính phủ trong các cuộc “Cách mạng sắc màu”

Để hiểu rõ hơn về “Cách mạng sắc màu”, có lẽ cũng cần hiểu thêm về những công cụ tạo dựng nên nó.

Vào cuối những năm 60 của thế kỷ trước, các hoạt động bí mật can thiệp lật đổ trên thế giới của Cục Tình báo Trung ương Mỹ (CIA) bị phát hiện và lên án mạnh mẽ. Để tránh búa rìu dư luận, các giới chính quyền Mỹ kế tiếp nhau đã cho ra đời các tổ chức có thể làm nhiệm vụ của CIA mà vẫn giữ được “bàn tay sạch”, không bị lên án. Thời chính quyền Linh-đơn Giôn-xon đã thiết lập “cơ chế cộng đồng – cá nhân”, rồi “tổ chức chính trị Mỹ” (APF) cung cấp tài liệu, thông tin cho các hoạt động “phát triển dân chủ”.

* *Quỹ NED - Tổ chức “Quỹ quốc gia hỗ trợ dân chủ” (National Endowment for Democracy).*

Ngày 18-11-1983, dưới thời Tổng thống Đô-nan Ri-gân, tổ chức “Quỹ quốc gia hỗ trợ dân chủ” (National Endowment for Democracy - NED) đã ra đời thay thế cho APF. Tuy tự xưng là tổ chức phi lợi nhuận, song hoạt động của NED không khác mấy so với CIA. Theo đánh giá của Lau-ut – chuyên gia nghiên cứu về CIA - mục tiêu của NED là “xuất khẩu dân chủ” sang các nước mà Mỹ cho là “không dân chủ”. Năm 1991, chính On-lin – thành viên sáng lập NED cũng nói rằng: “Phần lớn những công việc mà chúng ta đang thực hiện đã được CIA bí mật tiến hành từ trước đó”.

NED hoạt động xuyên quốc gia thông qua rất nhiều tổ chức thành viên phối thuộc, như: “Viện Cộng hòa quốc tế” (IRI), “Viện Dân chủ quốc gia về đối ngoại” (NDI), “Trung tâm các xí nghiệp tư vấn quốc tế”(CIPE), “Viện Liên hiệp Mậu dịch tự do” (FTUI), “Quỹ quốc tế hỗ trợ hệ thống bầu cử” (IFES), “Trung tâm Liên đới lao động quốc tế Mỹ” (ACILS),... Qua hơn 20 năm thành lập, NED và các tổ chức thành viên phối thuộc đã “thúc đẩy dân chủ” ở khắp nơi: thao túng thành công các cuộc bầu cử ở Ni-ca-ra-goa (1990), ở Mông Cổ (1996), lật đổ chế độ dân cử ở Bun-ga-ri (1990) và ở An-ba-ni (1991). Chính NED đã góp phần quan trọng làm đảo lộn, thay đổi sắc màu chính trị ở các nước Đông Âu, Liên Xô trước đây.

Dưới thời chính quyền Tổng thống sắp mãn nhiệm G.W.Bu-sơ, việc “thúc đẩy dân chủ”, “dân chủ hoá thế giới” được nhấn mạnh “không chỉ là chiến lược mà còn là sứ mệnh cao cả” của Mỹ; được đặt lên hàng ưu tiên trong đường lối đối ngoại, được coi là phương thức quan trọng nhất để chống chủ nghĩa khủng bố quốc tế. Chính quyền G.W.Bu-sơ thực hiện “dân chủ hóa thế giới” bằng một chiến lược tổng thể, kết hợp các biện pháp, thủ đoạn về kinh tế, chính trị, quân sự, ngoại giao, văn hoá - xã hội và khoa học – công nghệ,... Trong “Thông điệp Liên bang” năm 2006, Tổng thống G.W.Bu-sơ còn nêu khả năng khi cần có thể dùng “lực lượng phản ứng nhanh” chi viện, ủng hộ những lực lượng chính trị đối lập nổi dậy ở các nước để thành lập chính quyền “dân chủ” phù hợp với lợi ích của Mỹ.

Để hỗ trợ cho các hoạt động đó, Mỹ đã chi ra một khối lượng tiền không nhỏ. Trước đây, ngân sách hằng năm mà Quốc hội Mỹ chuẩn chi cho hoạt động của NED khoảng 40 triệu USD. Gần đây, để đẩy mạnh tốc độ “dân chủ hóa thế giới”, Tổng thống G.W.Bu-sơ đề nghị

và Quốc hội Mỹ đã chuẩn chi việc gia tăng ngân sách cho NED. Theo đó, năm 2005 tăng lên 80 triệu USD, năm 2006 đã tăng lên 95 triệu USD. Với nguồn kinh phí khá dồi dào, NED đã góp phần tạo ra hàng loạt các cuộc “Cách mạng sắc màu” ở các nước thuộc “không gian hậu Xô Viết”, như Gru-di-a, U-crai-na, Cu-rơ-gu-xtan... Các nước như Việt Nam, Trung Quốc, Nga và nhiều nước khác không đi theo quỹ đạo “dân chủ” kiểu Mỹ và phương Tây cũng đã và đang nằm trong “tầm ngắm” của “Cách mạng sắc màu”. Gây dựng, ủng hộ phe phái đối lập, can thiệp vào các vấn đề nhạy cảm về tự do, dân chủ, nhân quyền, sắc tộc, tôn giáo... là việc làm quen thuộc của những thế lực chủ mưu “Cách mạng sắc màu”.

Như vậy, từ CIA đến NED, hình thức tổ chức, tên gọi có khác nhau, nhưng mục tiêu “dân chủ hóa thế giới” theo mô hình của Mỹ và phương Tây là không thay đổi, và “Cách mạng sắc màu” là bước phát triển mới, một biện pháp chiến lược đang được ưa dùng.

* *Các tổ chức phi chính phủ (tiếng Anh: Non – governmental organization. Viết tắt: NGO).*

Ngày nay, để tạo môi trường chính trị thuận lợi thực hiện “Cách mạng sắc màu”, Mỹ và phương Tây đã triệt để thông qua các NGO để gây ảnh hưởng, tuyên truyền mô hình xã hội, văn hóa, lối sống phương Tây để bồi dưỡng tình cảm thân Mỹ và phương Tây trong đông đảo quần chúng, nhất là đội ngũ trí thức, tầng lớp trẻ.

Theo thống kê của một tổ chức hữu quan của Mỹ, dưới sự thúc đẩy của Mỹ và các nước phương Tây khác, trong thời gian hơn 10 năm kể từ đầu thập niên 90 của thế kỷ XX trở lại đây, số lượng NGO ở khu vực Trung Á, Đông Âu đã tăng đến năm lần. Cuối năm 2005, các NGO ở Trung Á đã vượt qua con số 10.000. Theo thống kê năm 2005, ở Ca-dắc-xtan đã có trên 2.500 NGO hoạt động, ở Bê-la-rút có khoảng hơn 1.817 NGO hoạt động,... Các tổ chức này đều đóng vai trò tích cực trong việc “xuất khẩu dân chủ” kiểu Mỹ sang các nước nói trên. Ở khu vực Trung Á, có rất nhiều NGO đang hoạt động, trong đó, nổi lên là Quỹ Soros của tỷ phú Soros người Mỹ gốc Hung-ga-ri. Quỹ này phát học bổng cho các sinh viên xuất sắc ở các trường để họ được đi du học tại Mỹ, tạo nên một “tầng lớp xã hội ưu tú” thân Mỹ, sau khi trở về nước họ sẽ trở thành những “đạo sĩ dân chủ” và là lực lượng “trung kiên” chống chính phủ ở các nước Trung Á. Năm 1997, Quỹ Soros còn phối hợp với Bộ Văn hóa Cu-rơ-gu-xtan thành lập “Trung tâm nghệ thuật Mỹ - Cu-rơ-gu-xtan” để tuyên truyền nghệ thuật và văn hóa Mỹ vào giới văn nghệ của nước này.

Các NGO còn thông qua các phương thức đào tạo, tư vấn và viện trợ trực tiếp để bồi dưỡng tình cảm thân phương Tây trong các lực lượng quần chúng cơ sở và đội ngũ trí thức. Tại Mát-xcơ-va, trong chương trình của một số trường đại học có đưa thêm môn học về “dân chủ và quan điểm giá trị phương Tây”, và các NGO đã có sự tài trợ lớn cho các trường có môn học này. Tại thủ đô của phần lớn các nước SNG, từ các quan chức, học giả cho đến các phóng viên đều có thể được Quỹ Soros bồi dưỡng miễn phí. Một số phần tử “ưu tú” còn được mời sang thăm các thành phố nổi tiếng ở các nước phương Tây và được lưu lại ở đó để “đổi mới kiến thức”.

Tất cả các hoạt động trên đây cho thấy trước khi xảy ra “Cách mạng sắc màu”, thường có sự tập trung số lượng lớn các NGO để tuyên truyền “dân chủ” và văn hóa phương Tây vào nước sở tại. Đồng thời, tạo ra lớp người thân Mỹ và phương Tây từ trong lòng chế độ đó, nhất là tầng lớp thanh niên, sinh viên, trí thức.

** Quỹ Soros (Soros Foundation) và vai trò của nó trong các cuộc “Cách mạng sắc màu”.*

- Quỹ Soros được lập từ năm 1979 bởi tỷ phú “cá sấu” Soros. Hiện Quỹ Soros có mặt tại hơn 60 nước ở Châu Mỹ, Âu, Á, Phi, kinh phí hoạt động của Quỹ này lên tới 900 triệu USD/năm. Soros được xem là “kẻ hậu thuẫn” của những cuộc “Cách mạng sắc màu”.

- Năm 2003, tại Gru-di-a xảy ra cuộc “cách mạng hoa hồng”, Tổng thống Ê-đua Sê-vác-nát-de bị lật đổ. Ông Ê-đua Sê-vác-nát-de đã phẫn nộ nói với các phóng viên: Có một vị đại sứ cho tôi biết, Quỹ Soros đã chi ra khoảng 2,5 - 3 triệu USD cho việc phát động cuộc “cách mạng hoa hồng”.

- Cuối năm 2004, tại U-crai-na nổ ra cuộc “cách mạng cam”, lãnh tụ phe đối lập Yu-sen-kô trở thành tổng thống. Tại cuộc điều trần trước Ủy ban Đối ngoại Hạ nghị viện, một nghị sĩ Cộng hòa đã tiết lộ: Viện Nghiên cứu phát triển U-crai-na trực thuộc Quỹ Soros đã phát huy vai trò rất quan trọng trong việc phát động cuộc “cách mạng cam” ở U-crai-na, còn ông Yu-sen-kô chính là một thành viên ban lãnh đạo của Viện này. Vị này còn tiết lộ trong hai năm qua, Mỹ đã chi cho phe đối lập U-crai-na tới 65 triệu USD.

PHẦN 2

CÁC CUỘC “CÁCH MẠNG SẮC MÀU” TIÊU BIỂU TRÊN THẾ GIỚI

1. “Cách mạng đường phố” tại Nam Tư (2000)

- Cộng hòa Liên bang Nam Tư gồm Xéc-bi-a và Môn-tê-nê-grô được thành lập ngày 28-4-1992. Tại Kô-sô-vô (một tỉnh tự trị của Nam Tư), giới lãnh đạo sắc tộc An-ba-ni đã tiến hành các hoạt động phản kháng giành độc lập cho tỉnh này. Năm 1996, người An-ba-ni thành lập Quân đội giải phóng Kô-sô-vô, xung đột sắc tộc bùng phát. Lấy cớ chính quyền Tổng thống S.Mi-lô-sê-vích đàn áp người thiểu số An-ba-ni, vi phạm nhân quyền ở Kô-sô-vô, Mỹ và NATO phát động chiến tranh hủy diệt Xéc-bi-a (1999) nhưng không lật đổ được chế độ ở Nam Tư. Nam Tư trở thành mục tiêu lật đổ của Mỹ và phương Tây, thậm chí họ còn cho rằng chính quyền của Tổng thống Nam Tư S.Mi-lô-sê-vích là một chế độ cộng sản cuối cùng còn sót lại ở châu Âu cần phải xóa sổ.

- Bằng chiến tranh không lật đổ được chính quyền S.Mi-lô-sê-vích, Mỹ và phương Tây đã nuôi dưỡng các lực lượng đối lập do Cô-xtu-ni-xa, Ji-jis cầm đầu nhằm thông qua “Cách mạng sắc màu” để lật đổ chính quyền S.Mi-lô-sê-vích. Thông qua tổ chức thanh niên “Otpor” (phản kháng) làm nòng cốt hậu thuẫn cho lực lượng đối lập lôi kéo quần chúng xuống đường phản kháng, đỉnh cao là trong dịp bầu cử năm 2000, lật đổ chế độ Mi-lô-sê-vích. Cụ thể là:

- Ngày 24-7-2000, khi các cuộc bầu cử liên bang và địa phương được thông báo, các quan chức Mỹ và Tây Âu đã gặp gỡ với lãnh tụ các đảng phái Xéc-bi-a đối lập, động viên họ thống nhất xung quanh một ứng cử viên tổng thống là Cô-xtu-ni-xa.

- Trước bầu cử các nhà chức trách phương Tây buộc tội Chính phủ Nam Tư gian lận kết quả bầu cử. Vào đúng ngày bầu cử, trước bất cứ cuộc kiểm phiếu nào phe Dân chủ đối lập Xéc-bi-a đều tuyên bố về thắng lợi của ứng cử viên phe mình mặc dù không có một cơ sở nào cho tuyên bố này. Phe đối lập cũng không có ý định công nhận bầu cử cho dù kết quả thế nào đi chăng nữa.

- Kết quả bầu cử chính thức đã được công bố, Cô-xtu-ni-xa giành được 48% số phiếu, S.Mi-lô-sê-vích được 38,6%. Bầu cử vòng hai được ấn định vào ngày 8-10. Tuy nhiên, Cô-xtu-ni-xa từ chối tham gia bầu cử vòng hai. Điều đó, đồng nghĩa với việc Cô-xtu-ni-xa không muốn lên nắm chính quyền bằng con đường hợp pháp. Sở dĩ như vậy là vì trong cuộc bầu cử Liên bang Liên minh cánh tả nhận được 74/137 ghế ở Viện Công dân và 26/40 ở Viện Cộng hòa. Liên minh cánh tả cũng chiếm đa số trong Quốc hội Xéc-bi-a, điều đó làm cho cương lĩnh của Liên minh dân chủ đối lập không thực hiện được, vì quyền hành của Tổng thống ở Nam Tư đã đủ bị hạn chế. Chỉ có đạo chính nhà nước mới cho phép Liên minh dân chủ đối lập vượt qua luật pháp và phế truất chính phủ.

- Kế hoạch lật đổ Chính phủ Nam Tư thông qua các cuộc biểu tình rộng rãi bắt đầu được thực hiện. Người lãnh đạo chiến dịch bầu cử của Cô-xtu-ni-xa kêu gọi “mọi người

xuống đường” và bắt đầu tổng đình công: “Chúng ta phải cố gắng làm tê liệt tất cả các công sở, trường học, nhà hát, rạp chiếu bóng, văn phòng”.

- Ngày 1-10-2000, các thợ mỏ của mỏ than lớn nhất tuyên bố đình công với yêu sách đòi S.Mi-lô-sê-vích từ chức. Sinh viên các trường đại học đã tham gia hết sức tích cực. Một số sinh viên cốt cán của tổ chức Những kẻ vô chính phủ ở Trường đại học tổng hợp kể lại: “Khoa triết học - là trung tâm tất cả các cuộc biểu tình chống nhà nước và chính quyền. Các sinh viên đã quyết định phong tỏa Trường đại học tổng hợp. Chúng tôi đã xây dựng các chiến lũy và cắt cử trực ban suốt ngày đêm để ngăn cản trường khoa lọt vào khu học xá”.

- Ngày 5-10-2000, trước cuộc bầu cử vòng hai, “Kháng cự” - một trong các phong trào chủ chốt ủng hộ lực lượng đối lập đã bắt đầu cuộc mít tinh ở Ben-grát với việc vận chuyển người từ các khu vực tới. Phe đối lập đã gửi tới hậu thư cho S.Mi-lô-sê-vích với đòi hỏi tự nguyện từ chức, nhưng ông không chấp nhận. Ý định của chính phủ tổ chức lực lượng cảnh sát và các phân đội đặc nhiệm để giải tán cuộc mít tinh đã không thực hiện được khi các cơ cấu sức mạnh đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của S.Mi-lô-sê-vích.

- Các sinh viên và đám đông tập trung đã xông vào tòa nhà Quốc hội ở Ben-grát và đốt lên ở đó một đám cháy, rồi sau đó, xông vào đài phát thanh và truyền hình Xéc-bi-a, nhà Quốc hội,... Theo chân họ là một đám đông những người ủng hộ Liên minh dân chủ đối lập, đã đập phá bàn ghế và các máy vi tính, đốt cháy nhà Quốc hội,... Ủy ban bầu cử tuyên bố rằng đã để xảy ra sai sót trong quá trình kiểm phiếu và công nhận chiến thắng của Cô-xtu-ni-xa. Vào lúc nửa đêm, Cô-xtu-ni-xa phát biểu trên đài truyền hình vừa đánh chiếm được, thông báo rằng trừng phạt sẽ được bãi bỏ vào ngày thứ hai.

- Ngày 6-10, S.Mi-lô-sê-vích công nhận thất bại trong bầu cử. Cô-xtu-ni-xa tuyên bố “Tại Xéc-bi-a nền dân chủ đã chiến thắng”.

2. “Cách mạng hoa hồng” tại Gru-di-a (2003)

“Cách mạng hoa hồng” là một trong những cuộc “Cách mạng sắc màu” thành công điển hình. Cuộc cách mạng này đã buộc Tổng thống của Gru-di-a, ông Ê-đua Sê-vác-nát-de phải về hưu ngày 23-11-2003 với các diễn biến chính như sau:

- Ngày 2-11-2003, diễn ra bầu cử nghị viện tại Gru-di-a. Các tổ chức phi chính phủ theo dõi bầu cử công bố có nhiều vi phạm và gian lận, nhưng Ủy ban bầu cử trung ương vẫn công nhận kết quả bầu cử. Đài truyền hình “Rux-táp-vi 2” thông báo theo số hiệu “thăm dò dư luận” khối “Phong trào dân tộc” của M.Saakaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li) đã chiến thắng. Ủy ban bầu cử trung ương thông báo về chiến thắng của khối “Vì Gru-di-a mới” thân chính quyền. Ngay đêm đó, các cuộc mít tinh tuần hành đầu tiên của phe đối lập đã diễn ra.

- Ngày 3-11-2003, các thủ lĩnh của đảng đối lập gặp nhau, sau đó, gửi lời kêu gọi mọi công dân không công nhận kết quả bầu cử chính thức của cuộc bầu cử. Trong mít tinh tại Tbi-li-xi, họ công bố tới hậu thư đối với chính quyền yêu cầu công nhận thất bại trong bầu cử. Mít tinh tuần hành của phe đối lập diễn ra trên khắp đất nước trong nhiều ngày liền.

- Ngày 12-11-2003 - ngày thứ 10 sau bầu cử, khối “Vì Gru-di-a mới” tuyên bố sẵn sàng nhường thắng lợi cho phe đối lập, nhưng những cuộc thương lượng giữa các phe đối lập bị

ngừng trệ. Ngày 18-11-2003, tại Tbi-xi-li đã diễn ra cuộc biểu dương lực lượng ủng hộ Ê.Sê-vác-nát-de. Ngày 20-11-2003, Ủy ban bầu cử trung ương công bố lại kết quả bầu cử: các lực lượng thân chính quyền thắng áp đảo phe đối lập. Phe đối lập gọi tuyên bố này là “sự lảng mạ” đối với họ và từ chối tham gia nghị viện.

- Ngày 21-11-2003, Bộ Ngoại giao Mỹ chính thức tuyên bố kết quả bầu cử nghị viện tại Gru-di-a là không trung thực, còn Bộ Ngoại giao Nga kêu gọi công dân Gru-di-a tự kiềm chế và không sử dụng bạo lực.

- Ngày 22-11-2003, khoảng 50.000 người tham gia mít tinh tuần hành tại Tbi-li-xi dưới sự chỉ đạo của M.Saakaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li), với những bó hoa hồng trên tay đã xông vào phiên họp đầu tiên của nghị viện mới trong khi Ê.Sê-vác-nát-de đang phát biểu. Họ hô vang “Từ chức ngay!”, buộc ông phải rời khỏi diễn đàn, sau đó, phải rời khỏi nghị viện về ẩn náu tại dinh thự của mình. Cự phát ngôn của nghị viện Ni-nô Bút-gia-nát-de tự tuyên bố là quyền Tổng thống, Ê.Sê-vác-nát-de đáp lại bằng ban bố tình trạng khẩn cấp.

- Đêm ngày 23-11-2003, những người ủng hộ phe đối lập chiếm các tòa nhà của chính quyền. Với sự trung gian của Bộ trưởng Ngoại giao Nga, ông I-go I-van-nốp, các cuộc thương lượng giữa Ê.Sê-vác-nát-de và thủ lĩnh phe đối lập đã diễn ra, sau đó Ê.Sê-vác-nát-de đã tuyên bố từ nhiệm. Tháng 1-2004, trong cuộc bầu cử Tổng thống, M.Saakaxvili (Mi-kha-in Sa-a-ca-svi-li) đắc cử với 96% số phiếu ủng hộ đánh dấu thành công của “cách mạng hoa hồng”.

3. “Cách mạng cam” tại U-crai-na (2004)

- U-crai-na là quốc gia lớn có vị trí địa chính trị đặc biệt quan trọng ở lục địa Á - Âu (cửa ngõ của Nga ra Biển Đen và sang Nam Âu; hệ thống chuyển tải dầu khí của Nga từ Cas-pi-en sang châu Âu qua U-crai-na; Nga bị phụ thuộc vào nhiều cơ sở công nghiệp có ở U-crai-na). Từ năm 1991, qua hai đời tổng thống, chính quyền U-crai-na theo đuổi chính sách thân Mỹ và phương Tây nhưng không nhất quán, từng lúc tỏ ra “chống đối”, nên Mỹ và EU ngấm ngấm dần dựng “Cách mạng sắc màu” nhằm tạo ra một chế độ tuyệt đối thân phương Tây, làm xung kích cho phương Tây tiếp tục phong tỏa Nga. Giai đoạn 1991 - 2000 là thời gian chuẩn bị cơ sở, điều kiện mọi mặt thông qua chương trình “đối tác vì hòa bình”, có phát huy ảnh hưởng Thiên Chúa giáo ở các tỉnh miền Tây. Giai đoạn 2001 - 2004 là thời kỳ hành động, trong đó có âm mưu lật đổ không thành năm 2001, vì chính quyền Kuch-ma còn mạnh. Tình thế bắt đầu xoay chuyển, phát triển thành khủng hoảng từ sau cuộc bầu cử Quốc hội (31-2-2002) với đa số thuộc về các lực lượng đối lập.

Khủng hoảng chính trị qua ba vòng bầu cử Tổng thống (31-10-2004, 21-11-2004, 26-12-2004) và “cách mạng cam” diễn ra cơ bản như sau:

- Ngày 21-11-2004, cuộc bầu cử vòng hai bắt đầu sau khi kết quả vòng một gần như ngang nhau giữa hai ứng cử viên là Thủ tướng Vích-to Ya-nu-kô-vích với tư tưởng thân Nga và thủ lĩnh phe đối lập Yu-sen-kô chủ trương hướng đất nước về phía Tây với sự gia nhập EU và NATO.

- Ngày 22-11-2004, Ủy ban bầu cử Trung ương công bố kết quả kiểm tra 99,38% số phiếu, theo đó, ông Ya-nu-kô-vích thắng cử với 49,42% số phiếu bầu nhiều hơn ứng cử viên đối lập 3%. Trước đó, ngay trong ngày bầu cử các tổ chức phương Tây ủng hộ phe đối lập đã tổ chức các cuộc điều tra dư luận xã hội ngay tại lối vào khu vực bầu cử. Theo đó, ông Yu-sen-kô vượt trước đối thủ của mình là 11%. Ngay lập tức, ông này tuyên bố có gian lận trong bầu cử và kêu gọi những người ủng hộ xuống đường biểu tình. Cũng gần như đồng thời, Mỹ tỏ thái độ yêu cầu Ủy ban bầu cử U-crai-na không công bố kết quả kiểm phiếu và có những cáo buộc Ủy ban này tăng số phiếu cho ông Ya-nu-kô-vích. Oa-sinh-ton tuyên bố không công nhận kết quả bầu cử và đe dọa xem xét việc điều chỉnh quan hệ đối với U-crai-na. Một số nước phương Tây khác như Đức, Hà Lan, Ca-na-đa cũng tuyên bố có gian lận trong bầu cử tại U-crai-na.

- Vài giờ sau khi kết quả bầu cử tổng thống tại U-crai-na được công bố, một cuộc biểu tình rầm rộ của phe đối lập đã bùng nổ tại Thủ đô Ki-ép. Trên đường phố Ki-ép, những khu lều trại trải dài hàng cây số. Số lều trại này được dựng sẵn cho những người biểu tình chống lại cái rét khắc nghiệt của mùa đông. Những người này được cung cấp đầy đủ đồ ăn, đồ uống trong suốt thời gian biểu tình.

- Trước sức ép mạnh mẽ như vậy, ngày 25-11-2004. Tòa án tối cao vào cuộc theo yêu cầu của phe đối lập. Các cuộc biểu tình của phe đối lập lan rộng, các tòa nhà Chính phủ bị bao vây. Ngày 27-11, Quốc hội U-crai-na chỉ với ba phiếu quá bán thông qua nghị quyết tượng trưng tuyên bố kết quả bầu cử vòng hai là không hợp lệ.

- Ngày 30-11-2004, Tổng thống Lê-o-nít Kuch-ma bày tỏ ủng hộ việc tổ chức lại một cuộc bầu cử mới như một hướng giải quyết bất ổn cho đất nước. Các nỗ lực ngoại giao nhằm gây sức ép với chính quyền U-crai-na cũng không ngừng gia tăng. Và cuối cùng, trước sức ép các cuộc biểu tình theo công nghệ phương Tây, tòa án U-crai-na đã phán quyết khẳng định kết quả bầu cử vòng hai ngày 21-11 là không hợp lệ và yêu cầu tổ chức lại vào ngày 26-12.

- Ngày 26-12-2004, cuộc bầu cử vòng ba được tiến hành dưới sự giám sát của 13 ngàn quan sát viên quốc tế. Ngày 28-12, Ủy ban bầu cử U-crai-na công bố ứng cử viên đối lập Yu-sen-kô thắng cử với 51,94% số phiếu. Mỹ cũng ngay lập tức ca ngợi đây là một chiến thắng công bằng và kêu gọi tòa án U-crai-na công nhận kết quả bầu cử này.

- Ngày 23-1-2005, thủ lĩnh đối lập Yu-sen-kô chính thức tuyên thệ nhậm chức Tổng thống U-crai-na đánh dấu thắng lợi cho cuộc “cách mạng cam” tại đây.

4. “Cách mạng tuy-líp vàng” ở Cư-rơ-gư-xtan (2005)

Cư-rơ-gư-xtan (hay là Kirgystan hoặc Kirgyzia) có 4,75 triệu dân, là nước nghèo, 30% dân chúng sống nhờ tiền của người thân lao động ở nước ngoài gửi về (chủ yếu là từ Nga), có vị trí quan trọng là ngã ba nối châu Âu với châu Á, Nga với Trung Quốc và Ấn Độ. Tình hình chính trị Cư-rơ-gư-xtan đầu năm 2005 phát triển giống U-crai-na năm 2004 - nội bộ phân hóa thành hai miền: miền Bắc tập trung người Nga và Cư-rơ-gư-xtan hướng Âu; miền Nam hầu hết là người U-dơ-béc theo đạo Hồi. Nguyên nhân mâu thuẫn do lãnh đạo Trung ương phần đông là người miền Bắc, song căng thẳng Bắc - Nam không mang tính tư tưởng hệ, cả Bắc và Nam đều có cảm tình với Nga, người Hồi giáo miền Nam ghét Mỹ và phương Tây.

- Các NGO, Quỹ Soros, Quỹ “Freedom House” của Mỹ hoạt động rất tích cực tác động vào cuộc bầu cử Quốc hội và Tổng thống năm 2005 để thực hiện “Cách mạng sắc màu”. Mỹ và EU công khai ủng hộ phe đối lập thành lập xưởng in hiện đại, in và phát tán các tờ báo đối lập chống chính quyền, chuẩn bị cho “cách mạng tuy-líp vàng”.

- Bầu cử vòng một (27-2-2005) tương đối êm thấm, có 420 ứng cử viên đăng ký, bị loại một số, còn 388; xác định được 28 người trúng cử; 46 khu vực phải bầu vòng hai, khu vực Kichkorsk không được thừa nhận hợp lệ phải đề cử người khác và bầu lại vì đại đa số cử tri từ chối tất cả các ứng cử viên; ưu thế áp đảo thuộc về đảng “Thống nhất và phát triển”.

- Ngày 1-3-2005, phe đối lập bắt đầu vận động biểu tình phản kháng ở trung tâm Bish-kéch, có xảy ra đụng độ nhỏ. Gần đến bầu cử vòng hai, họ lập ra “Hội đồng điều phối nhân dân thống nhất” để thống nhất hành động, chuẩn bị giành chính quyền sau bầu cử.

- Bầu cử vòng hai (13-3-2005): bầu thêm 41 đại biểu, tổng cộng xác định 69/75 ghế (thiếu 6). Sau bầu cử vòng hai, tình hình trở nên căng thẳng và diễn biến nhanh chóng. Khi Ủy ban bầu cử Trung ương và Tòa án tối cao công nhận kết quả bầu cử, quan sát viên OSCE và SNG công nhận “tương đối minh bạch và dân chủ tuy có một số vi phạm”, nhưng phe đối lập tố cáo gian lận và không thừa nhận.

- Ngay sau ngày 13-3, hơn 500 người phản kháng, phần lớn là cựu chiến binh Liên Xô ở Á-p-ga-ni-xtan bắt đầu biểu tình tại trung tâm Bish-kéch. Phe đối lập hành động có tổ chức hơn: kêu gọi những người thất cử và dân chúng biểu tình phản đối khắp nơi; ngày 15-3, tổ chức đại hội đột xuất, bầu chủ tịch đoàn 21 thành viên (có các thủ lĩnh Ba-ki-ép, Otunbaeva, cựu Bộ trưởng Giáo dục Bôn-di-u-rốp, Phó Chủ tịch Quốc hội Bê-kha-za-rốp), không chỉ dừng ở yêu sách bầu cử lại, mà đòi A-kai-ép từ chức, đòi giải tán chính phủ thay đổi toàn bộ hệ thống Tòa án, Kiểm sát, An ninh và Nội vụ; lập “Ủy ban điều phối dân tộc thống nhất” tại tỉnh Jalal-Abad hoạt động song trùng và lấn lướt chính quyền địa phương.

- Ngày 18-3-2005, lực lượng biểu tình chiếm trụ sở hành chính và công sở của thành phố Osh lớn thứ hai của Cư-rơ-gư-xtan, sau đó phong tỏa chính quyền tỉnh Jalal-Abad và ngày 20-3 chiếm giữ sân bay, Tòa thị chính và trụ sở cảnh sát Jalal-Abad (lực lượng đặc nhiệm đến giải tỏa, xảy ra đụng độ và có đổ máu).

- Ngày 23-3, phe đối lập bố trí xe buýt chở hàng ngàn người biểu tình tràn lên Thủ đô Bish-kéch, diễu hành thị uy và chỉ trong 2 ngày làm tan rã chính quyền A-kai-ép. Phe đối lập ép Ủy ban bầu cử Trung ương hủy kết quả bầu cử. A-kai-ép bỏ chạy sang Nga. Ngày 25-3, Quốc hội cũ chọn Ba-ki-ép làm Quyền Tổng thống, kiêm Thủ tướng. Ba-ki-ép chỉ định chính phủ lâm thời, đưa các nhân vật bị thanh loại trước đây nắm giữ các bộ, trong đó, Ku-lốp nắm giữ Bộ An ninh.

5. “Cách mạng màu xanh lá cây” tại I-ran (2009)

- Trong cuộc bầu cử tổng thống diễn ra tại Iran tháng 6-2009, theo kết quả chính thức được công bố hôm 12-6-2009, đương kim Tổng thống Mahmoud Ahmadinejad (Ma-hơ-mut A-ma-di-nê-dát) đã thắng lợi với 62,63% số phiếu bầu. Còn đối thủ của ông - ứng cử viên thuộc phe cải cách cựu Thủ tướng Hossein Mousavi (Hô-xê-in Mu-xa-vi) giành được 33,75%

số phiếu. Ngay sau khi những thông tin cụ thể được công bố, hàng loạt vụ lộn xộn và bạo động đã diễn ra, khi những người ủng hộ ứng cử viên phe cải cách tràn xuống đường phản đối kết quả với lý do có gian lận trong bầu cử.

- Ngày 25-6-2009, Tổng thống I-ran Mahmoud Ahmadinejad (Ma-hơ-mut A-ma-đi-nê-dát) đã chính thức lên tiếng yêu cầu Tổng thống Mỹ Barack Obama (B.Ô-ba-ma) ngừng can thiệp vào các vấn đề nội bộ của I-ran. Đài truyền hình I-ran trích dẫn tuyên bố của Ahmadinejad (A-ma-đi-nê-dát) nói rằng, Tổng thống Mỹ Ô-ba-ma đã phạm sai lầm khi đưa ra những bình luận tương tự như người tiền nhiệm G.Bu-sơ, vốn có quan điểm cứng rắn chống đối nước Cộng hòa Hồi giáo Iran. Theo ông Ahmadinejad (A-ma-đi-nê-dát), những bình luận này có thể phá hủy mọi cuộc đối thoại giữa hai quốc gia. Trước đó, trong bài phát biểu tại Nhà Trắng ngày 23-6, Tổng thống Ô-ba-ma nêu rõ, Mỹ và cộng đồng quốc tế lo ngại trước tình trạng bạo lực tại I-ran và nêu ra “những dấu hỏi lớn” về chiến thắng của Tổng thống Ahmadinejad (A-ma-đi-nê-dát).

- Ngày 26-6-2009, chính quyền I-ran thông báo bắt giữ tám nhân viên Đại sứ quán Anh tại Tê-hê-ran vì đã “đóng vai trò đáng kể vào các cuộc bạo động mới đây” làm náo loạn tình hình Iran hậu bầu cử. Tê-hê-ran đã trục xuất hai nhà ngoại giao của Anh, sau đó, Luân Đôn đã có hành động đáp trả tương tự. Phóng viên thường trú của đài BBC (Anh) tại I-ran, Jon Leyne, cũng nhận được lệnh trục xuất vì đã xúi bẩy những người biểu tình. Bộ trưởng tình báo I-ran Gholamhossein Móheni-Ejei tuyên bố rằng một số người mang quốc tịch Anh đã có vai trò trong các cuộc bạo động hậu bầu cử tại Tê-hê-ran. Tuy nhiên, Luân Đôn luôn phủ nhận những cáo buộc trên.

- Trước những áp lực ngày càng gia tăng của phương Tây, ngày 27-6-2009, Tổng thống Iran Ahmadinejad (A-ma-đi-nê-dát) tuyên bố bằng một giọng cứng rắn: “Không còn nghi ngờ gì nữa, chính phủ mới tại I-ran sẽ có thái độ kiên quyết nhất đối với các nước phương Tây. Lần này, sự phản ứng của I-ran sẽ cứng rắn và cương quyết hơn bao giờ hết để khiến các nước phương Tây phải hối tiếc về sự can thiệp của họ vào tình hình nội bộ I-ran”. Và thực tế từ đó đến nay, với những biện pháp cứng rắn của chính quyền, tình hình I-ran về cơ bản đã yên ổn trở lại.

PHẦN 3

ÂM MƯU THỰC HIỆN “CÁCH MẠNG SẮC MÀU” CỦA CÁC THỂ LỰC THÙ ĐỊCH Ở VIỆT NAM

1. Những yếu tố tác động làm gia tăng nguy cơ “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam.

- Tình hình kinh tế, chính trị thế giới và khu vực thời gian qua có những diễn biến mới, phức tạp tác động tới việc gia tăng nguy cơ “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam. Cụ thể là:

- Tình hình chính trị của một số nước Bắc Phi và Trung Đông từ đầu năm 2011 rơi vào tình trạng bất ổn. Các cuộc biểu tình phản đối chính phủ liên tiếp diễn ra ở nhiều nước như Tuy-ni-di, Ai Cập, Ba-ranh, Y-ê-men, Li-bi,... Lợi dụng vấn đề này các thể lực thù địch trong và ngoài nước ta tìm mọi cách kích động dân chúng xuống đường biểu tình tiến hành cuộc “cách mạng đường phố” nhằm lật đổ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam.

- Khu vực châu Á - Thái Bình Dương và khu vực Đông Nam Á có khả năng phát triển năng động, song vẫn tiềm ẩn những nhân tố gây mất ổn định. Đặc biệt là vấn đề tranh chấp biên giới, lãnh thổ, biển đảo giữa nhiều quốc gia trong khu vực, cuộc khủng hoảng hạt nhân của Cộng hòa dân chủ nhân dân Triều Tiên diễn biến phức tạp, căng thẳng dễ gây bùng nổ và tạo cơ cho các hoạt động can thiệp từ bên ngoài. Tình hình ly khai dân tộc, xung đột tôn giáo, khủng bố, mất ổn định về chính trị do tranh chấp phe phái, đã và đang đe dọa đến sự ổn định, toàn vẹn lãnh thổ của nhiều nước trong khu vực như In-đô-nê-xi-a, Phi-líp-pin, Thái Lan, Trung Quốc, Mi-an-ma. Trong bối cảnh giao lưu, hội nhập toàn cầu, các biến động phức tạp trên thế giới và các nước trong khu vực luôn có sức lan tỏa nhanh và nó dễ trở thành nguy cơ đe dọa đến an ninh chính trị, ổn định xã hội của nước ta.

- Thực tiễn thành công cũng như thất bại của các cuộc “Cách mạng sắc màu” đã diễn ra cũng tạo thêm những “kinh nghiệm trong công nghệ lật đổ” của Mỹ. Đồng thời, đúc kết từ các cuộc “Cách mạng sắc màu” ở các nước nói trên, bọn phản động người Việt ở nước ngoài câu kết chặt chẽ với cái gọi là “phong trào dân chủ” trong nước đang xây dựng đường lối đấu tranh phi bạo lực cả về mặt lý luận và thực tiễn, nhằm phát động làn sóng đấu tranh bằng phương pháp biểu tình, gây áp lực lật đổ chế độ xã hội chủ nghĩa ở Việt Nam. Chúng coi những gì đã xảy ra ở các nước trên là “cơ hội vàng” cho cái gọi là “phong trào dân chủ” ở Việt Nam học tập và nhìn lại mình. Chúng hô hào truyền bá rộng rãi tinh thần “cách mạng nhưng, cam, tuy-líp” và những bài học của nó vào Việt Nam để thực hiện “cách mạng hoa đào” ở miền Bắc và “cách mạng hoa mai” ở miền Nam.

- Trong bối cảnh toàn cầu hóa, sự cạnh tranh giữa các cường quốc ngày càng diễn ra quyết liệt, gay gắt. Đặc biệt là sự cạnh tranh giữa các nước Mỹ, Trung Quốc, Nhật Bản, Nga, EU, Ấn Độ,... đã chi phối đời sống chính trị quốc tế. Việt Nam nằm ở vị trí chiến lược quan trọng trong khu vực là tâm điểm tranh giành ảnh hưởng của các cường quốc, đặc biệt là giữa Mỹ và Trung Quốc. Những diễn biến phức tạp này đã và đang đe dọa đến an ninh quốc gia của nước ta; tác động đến nhận thức của các giai tầng xã hội, tạo nên những bức xúc, kích

thích tinh thần dân tộc; đồng thời, nó cũng đang được các thế lực thù địch lợi dụng kích động hoạt động chống Đảng, Nhà nước ta.

- *Diễn biến phức tạp về chính trị, kinh tế, xã hội ở Việt Nam có tác động trực tiếp với nguy cơ “Cách mạng sắc màu”.*

Trong 25 năm thực hiện công cuộc đổi mới, mở rộng quan hệ hợp tác quốc tế dưới sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam, đất nước ta đã đạt được những thành tựu hết sức to lớn, có ý nghĩa lịch sử trên mọi lĩnh vực đời sống xã hội; thế và lực đất nước đã được tăng cường, vị thế của Việt Nam trên trường quốc tế không ngừng được nâng cao. Tuy nhiên, do nhiều nguyên nhân khác nhau, đặc biệt là những hạn chế bởi trình độ phát triển thấp, cho nên các lĩnh vực đời sống xã hội ở nước ta cũng xuất hiện nhiều vấn đề phức tạp nảy sinh có tác động tiêu cực đến nhận thức, niềm tin của các tầng lớp nhân dân đối với vai trò lãnh đạo của Đảng, đối với con đường đi lên chủ nghĩa xã hội ở nước ta.

Diễn biến phức tạp, tiêu cực về chính trị, kinh tế, xã hội ở nước ta hiện nay đã và đang được các thế lực thù địch triệt để khai thác lợi dụng vào các hoạt động nhằm thực hiện âm mưu “diễn biến hòa bình”, thực hiện “Cách mạng sắc màu” ở nước ta; đồng thời, những biến động phức tạp này nếu không được ngăn chặn, khắc phục và giải quyết kịp thời, có hiệu quả nó sẽ là những nhân tố đe dọa đến sự ổn định chính trị, xã hội của đất nước. Trong giai đoạn hiện nay, tình hình chính trị, kinh tế, xã hội nước ta đã và đang xuất hiện những nhân tố đáng chú ý sau đây:

- Hệ thống chính trị còn bộc lộ sự bất cập, trong nội bộ xuất hiện dấu hiệu “tự chuyển hóa”.
- Sự phân tầng, biến động về cơ cấu giai cấp xã hội và xu thế dân chủ hóa.
- Tình trạng khiếu nại, tố cáo, đình công, bãi công diễn biến hết sức phức tạp và đã có những dấu hiệu bị lợi dụng vào các hoạt động chống đối chế độ.
- Tình trạng tiêu cực trên các lĩnh vực đời sống xã hội.

2. Một số hoạt động chủ yếu để các thế lực thù địch tiến hành “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam.

Nhằm thực hiện “Cách mạng sắc màu” lật đổ chế độ xã hội chủ nghĩa Việt Nam, các thế lực thù địch đã và đang đẩy mạnh các hoạt động sau đây:

- Tuyên truyền phá hoại tư tưởng nhằm tạo môi trường, điều kiện thực hiện “Cách mạng sắc màu” ở nước ta.
- Tác động chuyển hóa nội bộ hệ thống chính trị Việt Nam nhằm thúc đẩy nguy cơ “tự chuyển hóa, tự diễn biến” và hình thành lực lượng chống đối ngay trong nội bộ ta.
- Hoạt động hình thành lực lượng chính trị đối lập, tạo tiền đề trực tiếp cho “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam.
- Hoạt động hình thành “nòng cốt” cho “Cách mạng sắc màu” ở nước ta.
- Tập dượt các kịch bản “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam.

** Hoạt động tuyên truyền phá hoại tư tưởng để tiến hành “Cách mạng sắc màu” được các thế thù địch tiến hành đối với Việt Nam, cụ thể như sau:*

- Hoạt động tuyên truyền phá hoại tư tưởng chống Việt Nam được các thế lực thù địch tiến hành với nhiều phương thức, phương tiện, đặc biệt là hệ thống phương tiện truyền thông đại chúng với 402 báo, tạp chí, 61 đài phát thanh có chương trình tiếng Việt, 88 nhà xuất bản và hàng trăm trang Web cùng nhiều hãng thông tấn, đài phát thanh và truyền hình hải ngoại.

- Các tổ chức phản động lưu vong tăng cường xâm nhập lực lượng vào trong nước trực tiếp và móc nối với số đối tượng chống đối trong nội địa tiến hành tuyên truyền kích động hoạt động chống đối Đảng và Nhà nước như biểu tình, phá rối an ninh; tán phát truyền đơn, khẩu hiệu, biểu ngữ đòi đa nguyên, đa đảng, kêu gọi, kích động quần chúng nhân dân nổi dậy lật đổ chế độ. Số đối tượng chống đối trong nước gia tăng các hoạt động biên soạn và tán phát tài liệu vu cáo Việt Nam đàn áp dân tộc, tôn giáo, vi phạm dân chủ, nhân quyền; đồng thời, liên kết với các tổ chức phản động lưu vong thiết lập các trang Web dưới dạng báo điện tử để tuyên truyền chống đối như bán nguyệt san “Tự do ngôn luận”, tạp san “Tổ quốc” và Website của các tổ chức chống đối như “Đảng dân chủ”, “Tập hợp thanh niên dân chủ”,...

- Với âm mưu thực hiện “Cách mạng sắc màu” ở nước ta, nội dung, luận điệu tuyên truyền phá hoại tư tưởng của các thế lực thù địch ngày càng trở nên gay gắt, đả kích trực diện vào nền tảng tư tưởng, lý luận, đường lối, chính sách, pháp luật của Đảng và Nhà nước ta; kích động chia rẽ nội bộ, truyền bá tư tưởng chính trị đối lập, kích động hoạt động chống đối chính quyền ở các nhóm xã hội, đặc biệt là một bộ phận trí thức, văn nghệ sĩ, học sinh, sinh viên, tín đồ tôn giáo, nông dân khiếm khuyết, công nhân đình công. Không những thế, trong những năm gần đây, các thế lực thù địch đã hướng đến nội dung tuyên truyền mang tính vận động xã hội nhằm tập hợp, phát triển lực lượng tiến tới hình thành tổ chức chính trị đối lập ở nước ta.

- Hoạt động tuyên truyền phá hoại tư tưởng của các thế lực thù địch trong những năm qua đã làm xói mòn niềm tin của một bộ phận cán bộ, đảng viên, quần chúng đối với Đảng và chế độ xã hội chủ nghĩa. Biểu hiện của nó là thái độ mặc cảm đối với Đảng và chính quyền, hoang mang dao động và thường dẫn đến những phản ứng cực đoan, quá khích trước một số chủ trương, đường lối của Đảng, chính sách, pháp luật của Nhà nước ta. Đây là môi trường tư tưởng, tâm lý xã hội, là điều kiện để các thế lực thù địch có thể lợi dụng kích động hoạt động chống đối tạo nên náo loạn gây mất ổn định xã hội khi có thời cơ.

** Các nội dung chủ yếu trong hoạt động tuyên truyền phá hoại tư tưởng chống Việt Nam hiện nay.*

- Tuyên truyền phủ định chủ nghĩa Mác - Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh, vị trí, vai trò lãnh đạo của Đảng.

+ Nội dung này được các thế lực thù địch thực hiện một cách thường xuyên, liên tục và ngày càng đi vào chiều sâu, đả kích trực diện vào những vấn đề cơ bản, cốt lõi của nền tảng tư tưởng, lý luận của Đảng, chế độ xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Các thế lực thù địch ra sức phủ định tư tưởng Hồ Chí Minh thông qua xuyên tạc, vu khống, hạ bệ thần tượng nhằm làm tổn

hại đến tình cảm của dân tộc đối với lãnh tụ Hồ Chí Minh; đối lập giữa tư tưởng Hồ Chí Minh với học thuyết Mác - Lênin, đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước ta hiện nay,...

+ Các thế lực thù địch đã triệt để khai thác các vấn đề phức tạp trong xã hội như tham nhũng, thiếu kiện, đình công, phân hóa xã hội, tội phạm, tệ nạn xã hội, tranh chấp biên giới, lãnh thổ, những khó khăn về kinh tế do tác động của cuộc khủng hoảng kinh tế thế giới,... để đả kích cay độc, phủ nhận sạch trơn, toàn diện vai trò lãnh đạo của Đảng, chế độ xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Bên cạnh đó, chúng ra sức tuyên truyền hạ uy tín đối với các lãnh đạo cao cấp của Đảng, Nhà nước; kích động chia rẽ nội bộ nhằm phá vỡ mối quan hệ giữa Đảng với quần chúng nhân dân, làm cho cán bộ, đảng viên và quần chúng hoang mang, dao động, mất niềm tin vào ban lãnh đạo đất nước hiện nay, đòi thay đổi lãnh đạo cấp cao của Đảng, Nhà nước. Điển hình là nhóm đối tượng Lê Công Định, Trần Huỳnh Duy Thúc, Trần Anh Kim, Nguyễn Tiến Trung, Lê Thăng Long,... được sự chỉ đạo của các tổ chức phản động lưu vong đã tiến hành tuyên truyền công kích quyết liệt vai trò lãnh đạo của Đảng, Nhà nước ta. Sau khi bị bắt (tháng 5, 6-2009), các đối tượng này đã khai nhận hành vi chống Nhà nước, trong đó, Trần Huỳnh Duy Thúc viết 53 bài công kích sự điều hành, chính sách kinh tế của Chính phủ; xuyên tạc sự lãnh đạo của Đảng; chia rẽ nội bộ lãnh đạo cao cấp của Đảng, Nhà nước; đồng thời Trần Huỳnh Duy Thúc còn chủ mưu thành lập “Nhóm nghiên cứu Chấn” nhằm thay đổi chế độ, là người khơi nguồn công kích, xuyên tạc các chính sách của Chính phủ và trực tiếp công kích quyết liệt Thủ tướng Chính phủ bằng các blog “Trần Đông Chấn”, “Change We Need” và “Psonkhanh”; Nguyễn Tiến Trung đã soạn thảo, tán phát 60 bài gồm 192 trang có nội dung tuyên truyền, xuyên tạc chính sách của Đảng, Nhà nước ta, tuyên truyền kích động chống Nhà nước, ca ngợi các đối tượng chống đối,...

- Truyền bá tư tưởng chính trị phản động tạo cơ sở cho việc tập hợp, hình thành lực lượng chính trị đối lập với Đảng.

Các thế lực thù địch tập trung truyền bá tư tưởng đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập, các học thuyết về dân chủ, nhân quyền tư sản, các tư tưởng ly khai, tự trị dân tộc; truyền bá đề cao, tuyệt đối hóa các quyền tự do, dân chủ, quyền con người, quyền công dân theo mẫu hình tư sản, đặc biệt là các quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, quyền tự do tôn giáo, quyền của các dân tộc thiểu số,... để từng bước tạo “cơ sở tư tưởng, lý luận” cho việc hình thành các tổ chức, lực lượng chính trị đối lập ở nước ta. Điển hình như Nguyễn Văn Đài sau chuyến đi Mỹ tham dự chương trình “Khách tham quan quốc tế” (IVP) từ ngày 17-1 đến 10-2-2006 tại Mỹ, được các thế lực thù địch nước ngoài đào tạo cách thức tìm kiếm tài trợ và lập các tổ chức chính trị cơ sở, đã viết một loạt bài “Quyền tự do thành lập đảng”, “Dân trí và dân chủ”, “Xã hội dân sự ở Việt Nam”,... và được BBC và các phương tiện thông tin đại chúng thù địch sử dụng nhiều lần để chuẩn bị dư luận và tạo “cú hích” cho việc hình thành và công khai hóa các tổ chức chính trị đối lập ở Việt Nam. Bên cạnh đó, hoạt động tuyên truyền thù địch tăng cường công kích vào hiến pháp, pháp luật và thể chế chính trị; tập trung khoét sâu vào một số vấn đề, lĩnh vực nhạy cảm như tôn giáo, dân tộc, dân chủ, nhân quyền; đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền cho những cái gọi là “Nhà nước Đề ga độc lập”, “Nhà nước

Khmer Krom”, “Nhà nước Chăm pa độc lập” và “Vương quốc Mông” để kích động tư tưởng thù hằn dân tộc, ly khai, tự trị nhằm phá vỡ sự thống nhất quốc gia ở Việt Nam.

- Tuyên truyền kích động các hoạt động biểu tình, phá rối an ninh, gây bạo loạn.

Các thế lực thù địch triệt để khai thác những vấn đề xã hội phức tạp như: tranh chấp, khiếu kiện, đình công, vấn đề tôn giáo, dân tộc, vấn đề tranh chấp biên giới, biển đảo để tuyên truyền kích động công nhân đình công, bãi công, nông dân khiếu kiện, thanh niên, sinh viên, trí thức, tín đồ tôn giáo, đồng bào dân tộc,... biểu tình, phá rối an ninh và bạo loạn nhằm gây mất ổn định chính trị, tập dượt cho các kịch bản “Cách mạng sắc màu” ở nước ta. Điển hình là trong thời gian diễn ra Hội nghị APEC 14 và chuyến thăm Việt Nam của Tổng thống Mỹ năm 2006, tổ chức “Chính phủ Việt Nam tự do” đã chỉ đạo cơ sở thu thập số điện thoại, email của học sinh, sinh viên, thanh niên để thử nghiệm chương trình phát thanh trực tuyến qua mạng internet và điện thoại di động để kêu gọi, kích động xuống đường biểu tình. Mạnh động hơn, trong năm 2005 và 2006, tổ chức “Chính phủ Việt Nam tự do” còn triển khai kế hoạch đưa phương tiện phá sóng vào trong nước với ý đồ chen cướp sóng Đài Tiếng nói Việt Nam và các đài địa phương để phát chương trình “phát thanh lưu động”, tuyên truyền kích động biểu tình bạo loạn, khuếch trương thanh thế tổ chức, kêu gọi toàn dân “tổng nổi dậy” cướp chính quyền.

** Hoạt động tác động chuyển hóa nội bộ hệ thống chính trị Việt Nam nhằm thúc đẩy nguy cơ “cách mạng sắc màu” ở nước ta hiện nay.*

Hoạt động tác động chuyển hóa nội bộ hệ thống chính trị Việt Nam là một trong những mặt hoạt động hết sức nguy hiểm, có tác động sâu sắc, toàn diện về cả tư tưởng, chính trị và tổ chức, là nhân tố thúc đẩy nguy cơ “tự diễn biến, tự chuyển hóa” trong nội bộ ta, tạo điều kiện để các thế lực thù địch đẩy mạnh hoạt động chống đối và có thể làm xuất hiện tình thế, thời cơ của một cuộc “cách mạng sắc màu” ở nước ta. Hoạt động nguy hiểm này của các thế lực thù địch được thực hiện thông qua các phương thức, thủ đoạn chủ yếu sau đây:

- Lợi dụng quá trình hợp tác với Việt Nam, các thế lực thù địch nước ngoài tăng cường tiếp cận nội bộ, thông qua các chương trình, dự án nhằm thực hiện mục tiêu “dân chủ hóa” Việt Nam. Trong đó, chúng lợi dụng các tổ chức quốc tế, tổ chức phi chính phủ thông qua các chương trình, dự án để tiếp cận các bộ, ban, ngành, tổ chức, đoàn thể nhằm chuyển hóa nội bộ, tác động thay đổi đường lối, chính sách, pháp luật của Đảng và Nhà nước, đặc biệt là trên các lĩnh vực giáo dục, đào tạo, thúc đẩy cải cách hành chính, cải cách tư pháp, xây dựng pháp luật, thông tin báo chí,...

- Tác động làm thay đổi đường lối, chính sách, pháp luật của Đảng và Nhà nước ta theo hướng tạo điều kiện cho sự ra đời của các khuynh hướng tư tưởng, tổ chức, lực lượng chính trị đối lập ở Việt Nam. Các thế lực thù địch nước ngoài lợi dụng quá trình gia nhập các định chế, tổ chức chính trị, kinh tế, tài chính thế giới, đặc biệt là gia nhập WTO của Việt Nam để gia tăng sức ép về các vấn đề dân chủ, nhân quyền đòi Đảng, Nhà nước ta phải thay đổi đường lối, chính sách, pháp luật theo cái gọi là “những chuẩn mực chung” của cộng đồng quốc tế. Thông qua hợp tác kinh tế, khuyến khích thúc đẩy kinh tế tư nhân phát triển; đẩy

nhanh tư nhân hóa, cổ phần hóa các doanh nghiệp nhằm hạn chế vai trò chủ đạo, điều tiết của kinh tế nhà nước, mở ra kinh tế thị trường tự do. Dùng đầu tư kinh tế như là điều kiện, làm áp lực buộc ta từng bước thay đổi về chính sách, chính trị theo quỹ đạo dân chủ tư sản.

Các thế lực thù địch nước ngoài cấu kết với phần tử chống đối ở trong nước, đặc biệt là số đối tượng cơ hội chính trị, trí thức, văn nghệ sĩ có tư tưởng đối lập, hoạt động cực đoan quá khích thông qua tiếp cận các cơ quan tham mưu hoạch định đường lối, chính sách, xây dựng pháp luật; tuyên truyền gây áp lực dư luận để tác động làm thay đổi đường lối lãnh đạo, chủ trương, chính sách của Đảng, Nhà nước, thay đổi một cách toàn diện hệ thống pháp luật theo hướng phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng, Nhà nước, thay đổi định hướng xã hội chủ nghĩa trong quá trình xây dựng đất nước. Trong đó, chúng tập trung đòi thay đổi cương lĩnh, đường lối của Đảng, kêu gọi từ bỏ chủ nghĩa Mác – Lê-nin, tư tưởng Hồ Chí Minh, thực hiện đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập; đòi bỏ Điều 4 Hiến pháp; đòi xem xét lại lãnh đạo, kể cả tập thể Bộ Chính trị, nhất là thời điểm tiến hành các Đại hội Đảng.

Lợi dụng các hình thức diễn đàn công khai, báo chí, đài phát thanh, truyền hình, qua các hội thảo khoa học, nhất là các hội thảo, hội nghị góp ý đối với chủ trương, chính sách, pháp luật để đưa ra các luận điểm cách mạng giả hiệu, phản khoa học, phản động; đề cao giá trị pháp luật phương Tây và tìm cách cài cấy các quan điểm, nguyên tắc pháp quyền tư sản vào trong trong đường lối, chính sách, pháp luật của Đảng, Nhà nước ta.

- Tác động phân hóa, xâm nhập, hình thành lực lượng chống đối trong nội bộ hệ thống chính trị.

Các đối tượng chống đối ở trong nước, nhất là số cơ hội chính trị, trí thức có quan điểm đối lập luôn tìm cách lôi kéo những người trong nội bộ có đồng quan điểm hoặc đang có biểu hiện bất mãn thông qua tiếp xúc, cung cấp thông tin sai lệch, tác động chuyển hóa về nhận thức nhằm làm cho số cán bộ, đảng viên này đồng tình với hoạt động chống đối của chúng.

Các thế lực thù địch tìm cách đưa người của chúng vào các cơ quan tham mưu; nghiên cứu về đường lối, chính sách, pháp luật và cơ quan tuyên truyền để có điều kiện lồng ghép những vấn đề về đa nguyên, đa đảng, tự do dân chủ theo chuẩn mực tư sản phương Tây vào các chủ trương, chính sách, pháp luật của Đảng và Nhà nước ta. Thậm chí, chúng còn tìm cách đưa người vào các cơ quan nhà nước, nhất là cơ quan dân cử như Quốc hội, Hội đồng nhân dân các cấp hòng gây mầm “dân chủ đa nguyên” trong cơ quan quyền lực của Nhà nước ta.

** Hoạt động hình thành lực lượng chính trị đối lập ở Việt Nam nhằm thực hiện “Cách mạng sắc màu” được các thế lực thù địch tiến hành như sau:*

Hình thành lực lượng chính trị đối lập ở Việt Nam là hoạt động của các thế lực thù địch nhằm tạo dựng các tổ chức, lực lượng chống Đảng Cộng sản Việt Nam, chống Nhà nước xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Tạo dựng, hình thành lực lượng chính trị đối lập là một mục tiêu cơ bản của các thế lực thù địch để thực hiện âm mưu “diễn biến hòa bình” cũng như “Cách mạng sắc màu” xóa bỏ chế độ xã hội chủ nghĩa ở nước ta. Trong giai đoạn hiện nay, hoạt động hình

thành lực lượng chính trị đối lập ở Việt Nam được các thế lực thù địch tiến hành với những phương thức, thủ đoạn chủ yếu sau đây:

- Các thế lực thù địch Việt Nam ở nước ngoài đẩy mạnh hoạt động liên kết, hậu thuẫn, tài trợ cho số đối tượng chống đối trong nước để hình thành, công khai hóa các tổ chức chống Đảng, Nhà nước Việt Nam. Trong đó, chúng triệt để lợi dụng chiêu bài “dân chủ, nhân quyền” gây sức ép với Đảng và Nhà nước ta để bảo vệ các đối tượng chống đối khi bị trấn áp, xử lý; đồng thời, đòi Đảng và Nhà nước ta “đối thoại” với những đối tượng gọi là “các nhà dân chủ”, “lực lượng đối lập” nhằm tạo dựng vị thế công khai, hợp pháp cho các đối tượng, tổ chức chống đối. Các tổ chức phản động lưu vong người Việt đã đẩy mạnh hoạt động móc nối, hỗ trợ về tinh thần và tài chính cho số đối tượng chống đối trong nước.

- Các tổ chức phản động người Việt còn thường xuyên tổ chức các diễn đàn chống cộng hoặc thành lập nhóm yểm trợ ở bên ngoài nhằm hậu thuẫn khích lệ cho số cầm đầu cơ hội chính trị, chống đối ở trong nước.

- Cơ quan đặc biệt Mỹ và phương Tây đã thông qua các tổ chức phản động lưu vong người Việt để tài trợ về tài chính cho số đối tượng chống đối trong nước. Các thế lực cực hữu ở Mỹ và các nước phương Tây lợi dụng các cơ quan, tổ chức của họ hoạt động ở Việt Nam làm “cầu nối” liên kết giữa các đối tượng chống đối trong nước với các thế lực thù địch ở nước ngoài. Lợi dụng quan hệ hợp tác nhiều mặt với Việt Nam đưa các chuyên gia bạo loạn, lật đổ vào nước ta để chỉ đạo các đối tượng chống đối ở trong nước tiến hành hoạt động chống phá. Tăng cường tài trợ về tài chính, phương tiện hoạt động cho các tổ chức, đối tượng chống đối ở cả trong và ngoài nước nhằm cho ra đời, công khai hóa các tổ chức, đảng phái đối lập làm hạt nhân trong việc phát triển, hình thành lực lượng chính trị đối lập trong nội địa Việt Nam.

- Được sự hậu thuẫn của các thế lực thù địch nước ngoài, một số đối tượng chống đối ở trong nước đã thành lập, công khai hóa tổ chức chính trị đối lập với Đảng Cộng sản. Từ năm 2006 đến nay, cơ quan An ninh đã phát hiện 34 tổ chức chính trị đối lập công bố thành lập công khai trên mạng, trong đó, có 14 tổ chức lập ra trong nước, 16 tổ chức do đối tượng cơ hội chính trị, chống đối trong nước liên kết với bọn phản động lưu vong người Việt ở nước ngoài lập ra, 4 tổ chức lập ra ở nước ngoài. Các tổ chức này được tuyên truyền rầm rộ bởi các phương tiện truyền thông thù địch nước ngoài và trên mạng internet về những cái gọi là “phong trào dân chủ, phong trào đối lập” ở Việt Nam để hư trương thanh thế, lừa bịp dư luận, tranh thủ sự hỗ trợ của bọn bên ngoài; đồng thời, gây ảo tưởng, lôi kéo, tập hợp lực lượng trong nước.

**Hoạt động của các thế lực thù địch nhằm tạo dựng lực lượng “nòng cốt” để tiến hành “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam.*

Trước những diễn biến “Cách mạng sắc màu” ở các nước trên thế giới, cùng với những biến động kinh tế, chính trị, xã hội ở trong nước, nhất là những tác động tiêu cực của cuộc khủng hoảng kinh tế, tài chính toàn cầu đối với nước ta, các thế lực thù địch cho rằng ở Việt Nam đã xuất hiện những điều kiện thuận lợi để thực hiện “chuyển đổi dân chủ, chuyển đổi chính trị”, do đó, chúng đã ráo riết liên kết trong - ngoài, xâm nhập lực lượng vào trong nước,

lôi kéo người tham gia hoạt động chống đối, huấn luyện, đào tạo nhằm tạo dựng “ngọn cò”, lực lượng “nòng cốt” cho cuộc “Cách mạng sắc màu” ở Việt Nam. Cụ thể là:

+ Các thế lực thù địch ở nước ngoài tăng cường xâm nhập Việt Nam trực tiếp tiến hành hoạt động chống đối. Trong đó, các tổ chức phản động lưu vong “Chính phủ Việt Nam tự do”, “Việt Nam canh tân cách mạng đảng”, “Đảng nhân dân hành động”, “Đảng dân chủ nhân dân”, “Đảng vì dân”, “Tập hợp dân chủ đa nguyên”, “Hội đồng dân quân cứu quốc”,... liên tục đưa người xâm nhập về nước chỉ đạo, tài trợ, cung cấp phương tiện cho số đối tượng chống đối ở trong nước tiến hành hoạt động chống phá. Chúng chỉ đạo việc rải truyền đơn kích động biểu tình tạo thành các “điểm nóng” về an ninh, trật tự. Tổ chức “Chính phủ Việt Nam tự do” do Nguyễn Hữu Chánh cầm đầu xâm nhập về nước với những kế hoạch chống phá hết sức manh động, liều lĩnh như phát động “tổng nổi dậy”, đưa người, phương tiện vào trong nước để rải truyền đơn, đặt mìn gây nổ, chèn cướp sống đài phát thanh nhằm chống phá Đại hội X của Đảng Cộng sản Việt Nam và các ngày lễ lớn trong nước.

Các tổ chức chuyển đổi dân chủ của Mỹ như “Viện Cộng hòa quốc tế” (IRI), “Quỹ quốc gia hỗ trợ dân chủ” (NED), “Nhịp cầu công lý” (IBJ), “Đội hòa bình”,... đã cử nhiều chuyên gia vào triển khai hoạt động trên các lĩnh vực pháp luật, dân chủ, nhân quyền, công đoàn, xã hội dân sự. Đối tượng tác động chủ yếu của hệ thống tổ chức này ở Việt Nam là trí thức, văn nghệ sĩ, thanh niên, sinh viên, đội ngũ luật sư và các cơ quan hoạch định chính sách, xây dựng pháp luật,...; đồng thời, tuyển chọn, đào tạo một số đối tượng nhằm tạo dựng “ngọn cò” thực hiện ý đồ của Mỹ.

+ Các thế lực thù địch đẩy mạnh hoạt động lôi kéo, kích động người tham gia tổ chức và hoạt động chống đối. Đối tượng chủ yếu mà các thế lực thù địch hướng đến để lôi kéo, kích động tham gia vào các tổ chức, hoạt động chống đối nhằm tạo lực lượng “nòng cốt” cho một cuộc “chính biến”, “Cách mạng sắc màu” ở nước ta là số trí thức, cán bộ, đảng viên bất mãn, thoái hóa về tư tưởng chính trị, tầng lớp thanh niên, sinh viên, số người khiếu kiện cực đoan, số cầm đầu trong các vụ công nhân đình công, phần tử chống đối cực đoan trong các tôn giáo, dân tộc thiểu số,... Trong đó, có các đối tượng chống đối đã lôi kéo hàng chục sinh viên tham gia các tổ chức chống đối; các đối tượng phản động lưu vong thông qua số phần tử số phần tử chống đối ở trong nước tăng cường tiếp cận với số người khiếu kiện ở Hà Nội, Thành phố Hồ Chí Minh, Thái Bình, Hải Phòng và số công nhân đình công ở các tỉnh phía Nam, móc nối với số sinh viên Trường Đại học Luật Hà Nội, Thành phố Hồ Chí Minh, với các văn phòng luật sư để lôi kéo người tham gia vào các tổ chức của chúng.

+ Tổ chức đào tạo, huấn luyện các đối tượng chống đối ở trong nước nhằm tạo “ngọn cò”, “nòng cốt” cho “Cách mạng sắc màu”.

Các tổ chức phản động lưu vong người Việt như “Việt Tân”, “Chính phủ Việt Nam tự do”, “Đảng nhân dân hành động”, “Tập hợp dân chủ đa nguyên” tăng cường móc nối, liên kết với những phần tử chống đối ở trong nước để tuyển chọn, đưa số này ra nước ngoài huấn luyện về phương thức hoạt động chống đối, về cái gọi là “đấu tranh bất bạo động” và cách thức tuyên truyền, vận động, tổ chức quần chúng vào hoạt động chống đối Nhà nước ta.

Các tổ chức tác động chuyển hóa dân chủ của Mỹ - hệ thống công cụ thực hiện “Cách mạng sắc màu” ở các nước trên thế giới, đặc biệt là NED đã tăng cường hoạt động tác động vào Việt Nam, tài trợ cho các tổ chức phản động lưu vong, số đối tượng cầm đầu chống đối ở trong nước tổ chức huấn luyện, đào tạo lực lượng “nòng cốt” và trực tiếp tổ chức các lớp “đào tạo, huấn luyện” cho một số đối tượng cầm đầu chống đối nhằm tạo dựng “ngọn cờ” cho “Cách mạng sắc màu” ở nước ta.

** Hoạt động tập dượt các kịch bản “Cách mạng sắc màu” được các thế lực thù địch thực hiện ở Việt Nam. Cụ thể như sau:*

Trong những năm qua, lợi dụng diễn biến tình hình phức tạp trên thế giới, cũng như biến động tiêu cực về kinh tế, chính trị, xã hội ở trong nước, các thế lực thù địch đã đẩy mạnh hoạt động tuyên truyền khoét sâu các mâu thuẫn, xung đột xã hội, kích động, tổ chức biểu tình, phá rối an ninh, bạo loạn nhằm tập dượt cho các kịch bản “Cách mạng sắc màu” ở nước ta. Trong đó, đáng chú ý là:

+ Thông qua các hoạt động tuyên truyền tác động tư tưởng, các thế lực thù địch ra sức khoét sâu các mâu thuẫn xã hội nhằm tạo ra tâm lý phản kháng chính quyền, kích động, lôi kéo quần chúng hoạt động biểu tình, phá rối an ninh, gây bạo loạn. Chúng triệt để lợi dụng các phương tiện truyền thông đại chúng, đặc biệt là internet để tuyên truyền, tác động tư tưởng, liên tục tổ chức các cuộc “phỏng vấn”, “hội thảo”, “hội luận” với một số đối tượng bất mãn, cơ hội chính trị, số cực đoan quá khích trong tôn giáo bàn về chủ đề “tổng nổi dậy”, “biểu tình” và “quyền thành lập tổ chức chính trị đối lập”; tập trung tuyên truyền chống phá Đảng, Nhà nước, đòi đa nguyên, đa đảng, xóa bỏ Điều 4 Hiến pháp, ca ngợi “những người dân chủ trong nước”; kích động gây chia rẽ nội bộ ta, tạo tâm lý hoài nghi trong quần chúng nhân dân về Đảng Cộng sản, hòng tạo ra “làn sóng ngầm” trong nước, nhất là trong giới học sinh, sinh viên và trí thức trẻ, đồng bào tôn giáo, dân tộc thiểu số,... kích động khiêu khích, biểu tình, tạo ra cuộc “cách mạng đường phố” nhằm gây rối an ninh chính trị, lật đổ chế độ.

+ Các đối tượng phản động mới, cơ hội chính trị, cực đoan quá khích trong các tôn giáo tìm cách lôi kéo quần chúng, tổ chức hoạt động biểu tình chống Nhà nước. Trong đó, đáng chú ý là chúng triệt để lợi dụng vấn đề tranh chấp, khiêu khích liên quan đến đất đai, liên quan đến tôn giáo và những phức tạp về biên giới, biển đảo để kích động một bộ phận quần chúng biểu tình chống Nhà nước. Điển hình như: theo sự chỉ đạo, tài trợ của các tổ chức phản động lưu vong “Việt Tân”, “Đàn chim Việt”, Trần Khải Thanh Thủy - một đối tượng chống đối cực đoan ở Hà Nội đã thành lập cái gọi là “Hội dân oan” trái phép, kích động quần chúng khiêu khích biểu tình, tự thiêu. Đáng chú ý là một số phần tử chống đối trong tôn giáo đã lợi dụng vấn đề tranh chấp, khiêu khích liên quan đến tôn giáo đã tỏ thái độ chống đối cực đoan, thách thức, dùng giáo dân gây áp lực với chính quyền; thông qua rao giảng công khai xuyên tạc chính sách tôn giáo của Đảng, Nhà nước ta, kêu gọi giáo dân “hiệp thông cầu nguyện”, kéo về các điểm xảy ra tranh chấp để biểu tình, gây rối trật tự công cộng.

+ Tuyên truyền tư tưởng ly khai, tự trị, kích động biểu tình, bạo loạn ở các địa bàn trọng điểm thuộc vùng chiến lược Tây Nguyên và Tây Nam Bộ. Đáng chú ý là chúng tuyên truyền xuyên tạc lịch sử vùng đất Nam Bộ Việt Nam, lịch sử Vương quốc Chăm-pa để kích

động tư tưởng hằn thù dân tộc, ly khai, tự trị kết hợp với kích động, tập hợp quần chúng tiến hành các hoạt động biểu tình, bạo loạn. Trong đó, chúng đã tổ chức biểu tình, gây rối ở Tây Nam Bộ vào tháng 02-2007; tại địa bàn Tây Nguyên, các thế lực thù địch đã kích động bạo loạn trên quy mô lớn vào các năm 2001 và 2004,...

TÀI LIỆU THAM KHẢO

Tiếng Việt

1. Các tài liệu về “Cách mạng sắc màu”: Tài liệu điện tử//Mạng LAN của Thư viện Quân đội.
2. Lê Thế Mẫu. Biến động chính trị xã hội ở Bắc Phi và Trung Đông nhìn từ “Đề án Trung Đông Lớn” của Mỹ/ Lê Thế Mẫu. Tạp chí Châu Phi và Trung Đông. Số 9.2011
3. Lê Thế Mẫu. Cách mạng “Mùa Xuân A-rập” sau hai năm nhìn lại/Lê Thế Mẫu. Tạp chí Châu Phi và Trung Đông, Số 12/2012
4. Nguyễn Đình. Sự thật về Quỹ quốc gia vì dân chủ Mỹ/Nguyễn Đình - Chuyên đề Cảnh sát toàn cầu - Số 34//cstc.cand.com.vn
5. Quỹ Soros và các cuộc “cách mạng màu”/vietbao.vn/Thế giới/Tin thế giới.
6. Thông tấn xã Việt Nam. Tài liệu tham khảo đặc biệt, 2009
7. Thông tấn xã Việt Nam: Bản tin tham khảo các năm 2000, 2003, 2004: Tin tức và bình luận về diễn biến chính trị ở các nước SNG trong những thời điểm diễn ra “cách mạng màu”.
8. Thông tấn xã Việt Nam: Tài liệu tham khảo đặc biệt Tháng 1 - 2007 “Những cuộc cách mạng màu”
9. Thư viện Quân đội (2014). Học thuyết “Phản kháng phi bạo lực” trong “Cách mạng sắc màu” và biến động chính trị - xã hội mang tên “Mùa Xuân A-rập”: Tài liệu phục vụ nghiên cứu. Số 1/2014
10. Trung tâm TT KHCNMT. Cách mạng nhưng: Thông tin KHQS, số 2, 3 - 2005 .-H.:Trung tâm TTKHCNMT,2005.-20tr.
Kí hiệu: T 21268-69
11. Thư viện Quân đội. Cách mạng nhưng - bộ phận hợp thành của chiến lược " Diễn biến hoà bình" của Mỹ và phương Tây thời kì hậu chiến tranh lạnh: Tài liệu nghiên cứu phục vụ lãnh đạo, 4 - 2005 .-H.: Thư viện Quân đội,2005.-66tr.
Kí hiệu: T 21298 - 99
12. Thư viện Quân đội. Cách mạng nhưng ở Nam Tư, Grudia, Ukraina và Curoguxtan.-H.: Thư viện Quân đội,2005.-334tr.
Kí hiệu: T 21305
13. Thư viện Quân đội. "Cách mạng nhưng"- bộ phận hợp thành của chiến lược "diễn biến hoà bình" của Mỹ và Phương Tây thời kỳ hậu chiến tranh lạnh (phần cuối).-H.:Thư viện Quân đội,2005.-117tr.
Kí hiệu: T 21396-97
14. Thư viện Quân đội. Diễn biến hòa bình và cách mạng nhưng.-H.:Thư viện Quân đội,2006.-178tr.
Kí hiệu: T 21568
15. Từ điển Tiếng Việt
16. Tư tưởng “Cách mạng sắc màu” theo học thuyết của Gen Sap/ Http://archive.sencor.net.ua/go/view Topic-id-438002

Tiếng Anh

17. “Colored revolutions: a new form of regime change, made in the USA”/ Eva Golinger. Global research, 2014, 5/3
18. “Why the color revolution failed”. Foreign Policy Magazine. 2013, 18/3
19. Coloured revolution and authoritarian reactions/Ed. Evgeny Finkel, Yitzhak M. Brudny.

Routledge

20. NEO (New Eastern Outlook). "Gane over Europe - a "Colour revolution" is coming"/Konrad Stachnio, 2015, 7/10.
21. The color revolution/ Regina Lee Blazarczyk. US. The MIT Press, 400pp